

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Ti vagytok az én tanuim, szól JEHOVA, hogy Jsten vagytok
Ésaiás 43:12

Digyázó! meddig még az új?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvíní 184.

Monthly, August 1938

Havi folyóirat

25. évfolyam 15/16 szám
1938 augusztus 15

TARTALOM

Jónás, (II. rész folytatása)	114
Jónás, III. rész	121

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 207, P. L. 203 24)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281900/IIIa 1937 — Dohládační pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam

1938 augusztus 15

15—16 szám

Jónás

(II. rész folytatása)

¹¹ Jónás ezután elmondotta a tengerészeknek történetét, hogy t. i. a mindenható Isten színe elől elmenekült, hogy ne kelljen Ninivébe menni s a város ellen prédikálni, amint neki Jehova megparancsolta: „És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondták neki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy Jehova színe elől fut, mivelhogy elbeszélé nekik.” — Jónás 1 : 10.

¹² A tengerészek megrémültek attól, amit Jónás cselekedett, ami további bizonyítéka annak a következtetésnek, hogy a prófécia beteljesedésénél korunk jóakarató embereit ányékkolták elő. A tengerészek kezdték felismerni, hogy Jónásnak a kötelesség-teljesítéstől való menekülésében segítségére voltak. Így szóltak hozzá: „Mit cselekedtél?” Jónás nem próbálta magát igazolni, hogy helytelen útra tért, hanem nyíltan bevallotta tévedését még a nemzsidókkal szemben is. Isten hű tanúi gyakran követnek el hibát. Azonban mihelyt felismerik ezt, nyíltan bevallják. Isten népe a földön Jónáshoz hasonlóan beismeri a 1919-ben tett tapasztalatai után törvénytelen eljárását, miszerint tagjai elmulasztották Jehova neve és királysága mellett tanuskodni oly időben, amidőn tanuskodhattak volna. Az emberektől és attól való félelem, amit nekik az emberek árthatnának, vissza tartotta őket. Ezt a következtetést a tények és az Ésaías 6 : 1—9-ben feljegyzett jövendölés teljesen alátámasztja. Ott Ésaías próféta, aki az Úrnak ugyanazon felszenteltjeit ábrázolta, a következő szavakat helyezte szájukba: „Akkor mondték: Faj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép között lakom: hisz a Királyt, a Seregek Jehováját látták szemem! És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleve szén volt, amelyet fogóval vett az oltárról. És megérintette számam azzal és monda: Imé ez illette ajkaidat, és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett.” — Ésaías 6 : 5—7.

¹³ A világháború folyamán Isten népe ellen intézett üldözés félelemmel töltötte el őket, és elmulasztották kötelességük teljesítését, amint tehát Ésaíasnál látjuk, elhanyagolták a bizonyágteljesítést, s az Úrhoz kiáltottak. S ezt a világban is bevallották. A jóakarató emberek felismerték erre, hogy a világháború folyamán ők is kellett tegyenek valamit, vagyis nekik is valami részük volt abban, hogy az Istennek szenteltek oly kényes helyzethez kerültek, mégpedig mivel támogatták Sátán pénzügyi, vallási és politikai szervezeteit, amelyek Isten népét a bizonyágteljesítésben akadályozták a őket hanyagokká és egy bizonyos mértékig hűtlenné tették. Sok jóakarató ember akarata ellenére részt vett Isten maradványának az Úr színe elől és a Jehova nevének és királyságának a hirdetésétől való eltávolításában. Így láthatjuk, hogy a tengerészek, akik Jónást az Úr színe elől s a megparancsolt bizonyágteljesítésétől eltávolították, a jóakarató embereket szemléltették, akik tudatlanul se-

gélkeztek az ördögnek Isten népének a megakadályozásában. Miután a jóakarató emberek felismerték a helyzetet, attól félték, hogy Jehova szenvedést bocsájt rájuk, s azért a háború végével Jehova hű tanuihoz fordultak felvilágosításért.

¹⁴ A nagy vihar a tengeren tovább tartott. A tengerészek megrémültek és további kéréseket intéztek Jónáshoz: „Mondák ezután neki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedett.” (Jónás 1 : 11) Mivel a tengerészek egyáltalán nem tudták, hogyan menekülhetnének meg, Jónástól kérdezték meg, hogy mit cselekedjenek. A prófétai kép e részének a beteljesedése a világháború végén vette kezdetét. A világháború ugyan véget ért, de a bajok tovább folytatódtak, s a jóakarató emberek megtudták Jehova szolgáitól, hogy Armageddon a közeljövőben bekövetkezik s az a világháborúnál nagyobb bajt és nyomorúságot hoz magával. Körülbelül abban az időben kezdték Jehova tanúi mindjobban felismerni és megérteni, hogy Armageddon Isten haragjának a megnyilvánulása lesz, s amidőn felismerték, eljuttatták ezt a felvilágosítást a többi embereknek is. Amiképpen a tengerészek felismerték, hogy a vihar növekvő tombolása Isten haragját juttatta kifejezésre valaki ellen a hajóban, úgy a jóakarató emberek is látták a földön, hogy a „kereszténység” Jehova és királysága elleni lázadó és nyakas viselkedése mindjobban növekedik, hogy a vallásoskolók mindjobban elvilágiasodnak és istentelenebbé lesznek; s ezek a jóakarató emberek megijedtek és őszinte keresztényeknél kerestek felvilágosítást, hogy megtudják, mit cselekedtek. Így az Úr jószágában régen bemutatva, hogy tudja szoros összeköttetésbe hozni tanuit s a királyság üzenetét a becsületes és őszinte igazságkeresőkkel.

¹⁵ Ennél a pontnál Jónás kezdte felismerni, mily nagy igazságtalanságot cselekedett, s ezután nagy bátorságot mutatott. Ha valaki látja, hogy nincs igazsága, valóban bátorságot követel, hogy igazságtalanságát bevallja és kész legyen magára venni a következményeket, mindezt Jehova Istenre bízván. Jónás éppen így cselekedett. Jól tudta, hogy csak Isten tudja az ügyet igazságosan rendbehozni. „Ő pedig monda nekik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van e nagy vihar rajtatok.” — Jónás 1 : 12.

¹⁶ Jónás nem tanusított önzést, arra kívén a tengerészeket, hogy minden lehető tegyenek meg a hajónak a viharra való átvezetésére. Jól tudta, hogy a halállal néz szembe és biztosan elpusztul, ha Jehova meg nem menti. Nem is kísérlete meg magát igazolni. Arra kérte a tengerészeket, hogy szolgálatossá ki íté a vihart elől-ülő Istennek, hogy őt Jehova a nagy irgalmasságában vagy megszabadítsa, vagy pedig engedje elpusztulni. Bátor volt, mégpedig mivel tudta, hogy Isten akár-

mit cselekszik, az javára fordult. Tisztában volt vele, hogy pályafutását mint Isten szolgálja megkezdte, de elmulasztott engedelmessé válni, és tudta, hogy ezért kell viselje a következményeket. Kész volt, életét teljesen Isten rendelkezésére bocsájtani, s ha a halála a tengerben lehetővé teszi a hajóban lévők szabadulását, kész volt meghalni. Ebben Jónás Krisztus Jézus szellemét mutatta, aki minden ellenállás nélkül engedte magát a vesztő helyre vinni, hogy mások megmenekülhessenek. Az ő cselekedete irányvonalul szolgál Jehova tanúi számára is, akik most Jehova szolgálatában előre kell törjenek, mégpedig az élet elvesztésének veszélyével szembe nézve, hogy szolgáljanak Istennek és üzenetét az emberek javára kihirdessék s nekik alkalmat szerezzenek a megszabadulásra. A népet figyelmeztetniük kell, hogy ne kísérlezzék Jehova szolgáit visszatartani Isten parancsainak való engedelmségükben, s meg kell mutatni nekik, hogy mint Isten iránt jóakarató emberek szorgalmasan keresniük kell a menekülés és biztonság útját s azt csak úgy találhatják meg, ha közreműködnek a hű szolga-osztály tagjaival Isten parancsainak a cselekvésében. Figyelmeztetniük kell a jóakarató embereket, hogy mindenkivel jól tegyenek, ha arra alkalom kínálkozik, de mindenekelőtt Jehova és királysága mellé kell álljanak, ott szilárdan ki kell tartanak s így igazi hátszínre kell tanúsítsanak, elismerve, hogy minden a Legfelségesebb kezében nyugszik. A kecske-osztály ezzel éppen ellenkező utat követ: ezek útjába állanak Jehova szolgálóinak. De akik el akarják nyerni Isten kegyelmét, jukok módjára kell engedelmeskedjenek a Mester akaratának. Ha az Isten iránt jóakarató emberek úgy cselekszenek, amint arra utasítva vannak, Isten ígéretét bírják, hogy épségben túljutnak Armageddon nagy viharán és bejutnak a királyság nyugodalomába.

¹⁷ Jónás így szólt a tengerészekhez: „Ez a nagy vihar miattam van rajtatok.” Jónás nem mondotta, hogy a vihar büntetésként lelt rábocsájtva. A tényállás az, hogy ő kimutatta, hogy mennyire fontos Isten parancsainak engedelmeskedni, ha arra utasítást kap valaki. Így kimutatta, hogy ha Isten földi maradékának a tagjai utasítást vagy parancsot kapnak szolgálatában bizonyos dolognak a cselekvésére, haladéknélkül cselekedniük kell s a rájuk bízott kötelességet szorgalmasan teljesíteniük kell és semmilyen dolognak nem szabad megengedniük, hogy megakadályozza vagy feltartoztassa. A prófétai kép Jehova földön lévő maradéka tagjainak és társaiknak a javára volt szerezve és hangsúlyozza a készséges engedelmség fontosságát, amint írva van: „A te néped készséggel siet sereggyűjtésed napján.” (110. Zsoltár 3) Az Úr parancsai iránti makacsságra vagy közömbösségre egyáltalán nincs méltóság vagy igazokias. Isten éber és gondoskodó szolgálója vigyáz, körültekintő és megszokja a gyors engedelmséget; vagyis, mielőtt a parancsról tudomást szerez, azt azonnal haladéknélkül teljesíti. A harc eme napján nincs idő az alvási, hanyagságra vagy közömbösségre; hanem mindenki az őrhelyen kell legyen és a reábírt parancsot gyorsan és örömmel kell teljesítenie.

¹⁸ Armageddon nagy nyomorúságának nem az a célja, hogy megbüntesse Jehova népet a földön, hanem Jehova tanúi Armageddonnal kapcsolatban bizonyos kötelességet kell teljesíteniük. A fenyegető armageddoni katasztrófa megköveteli, hogy örülők legyenek felállítva a jóakarató emberek érdekében. Krisztus Jézus a nagy örülők, s neki alá vannak rendelve a templom-osztályhoz tartozók, akik az örülők tagjaivá tétettek és így arra rendeltettek, hogy a királyság érdekei felett örködjenek, azokra gondot viseljenek és minden azzal kapcsol-

atos szolgálatot hűségesen elvégezzenek. Ezek örködjenek egymás érdekében és örködjenek a jóakarató emberek javára, akik a Sionba vezető utat keresik. Armageddon biztossan bekövetkezik, s Jehova tanúi nemcsak maguknak kell felvilágosodniuk, hanem másokat is tanítaniuk kell, hogy ezek alkalmat nyerjenek a menekülés útja megtalálására. Armageddon nemcsak a jóakarató Jehova nevét és Igéjét, hanem a kecske-osztályon bosszút áll a hű maradékokért és egyben szabadlák teszi az utat azok számára, akik a nagy sokaságot fogják alkotni, hogy az Úr világosságában járassanak.

¹⁹ A tengerészek hallották Jónásnak a vihar okára vonatkozó magyarázatát és azt a kérdést, hogy őt vessék a tengerbe; mindazáltal még mindig attól féltek, hogyha teljesítik kérését, ártatlan vért vonnak ömögükre. Ez mutatja Jónás iránti jóakaró érzületüket és azt a kívánságukat, hogy a lehetőség szerint segítsék az embereket, anélkül, hogy életét fel kellene áldozni. A kép azért e helyen hasonló jóakaratóról beszél azzal az osztállyal szemben, amelyet Jónás elármánykölt. Ahelyett, hogy Jónást haladéknélkül a tengerbe vetették volna, megkísérelték a matrozok a hajót a partra evezni: „Es öröködték azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgisa növekedett ellenük.” — Jónás 1:13.

²⁰ De mennél jobban öröködték a hajót partra evezni, annál hevesebben zúdította rájuk a vihar a hullámokat. Isten nem akarta, hogy a matrozok legyőzzék az Isten által támasztott vihar hatalmát. Jehova ott egy prófétai képet szerzett. Angyala által illette Jónást annak követelésére, hogy a tengerbe vessék, s ez természetesen a kép e részének a megszerzése érdekében történt, amely aztán későbbi években kell beteljesülni.

²¹ A képek ezen a részén a tengerészek kezdtek kinyilvánítani Isten iránti jóakarataikat. Nem kívántak ártatlan vért ontani, de látták hogy Isten akaratát kell teljesíteniük, s mivel ezt kívánták tenni, hozzá láttak Jónás kívánságának a teljesítéséhez. Mielőtt azonban ezt tették volna, Jehovához imádkoztak: „Kérlünk, azért Jehovához és mondák: Kérünk Jehova, kérjük, ne vesszünk el ez ember lelkeért, és ne bíríts reánk ártatlan vért; mert te, Jehova, úgy cselekedtél, amint akartad!” — Jónás 1:14.

²² Kétségkívül ez volt az első eset, hogy megkísérelték Jehova Istenhez imádkozni, hiszen ők pogányok voltak. A hamis istenek, akiknek addig szolgáltak, cserben hagyták őket a viharban, s így eljutottak „bölcsességük végéhez”. „De Jehovához kiáltottak szorultságukban.” (107. Zsoltár 27, 28) E kép által szemlélteti az Úr a becsületet, őszinte nem-vallásoskodókat, akik az Istenhez s az általa jövő üdvösséghez vezető utat keresik. Mivel most látjuk e prófétai kép teljesedését, világos a bizonyíték, hogy az ellenjellek vihar kezdete előtt nem létezett „nagy sokaság”. Bosszú időn keresztül úgy értelmezték a felszenteltet, hogy a „nagy sokaság” egy alárendelt szellemi osztály, de ebben tévedtek. A dolgot csak Isten meghatározott idejében lehetett megérteni. Mielőtt a Király a trónra lépett s valószínű mielőtt a templomhoz jött és a vihar különösen Isten népe ellen megkezdődött, egyáltalán nem létezett „nagy sokaság”. Mióta az ítélet megkezdődött a templomban, a jóakarató emberek meghallották a király-ág üzenetét, s ez arra indította őket, hogy Jehovához és Királyához forduljanak, állást foglaljanak a királyság mellett és a maradékkal közreműködjenek a templomból jövő szervezeti utasítások követésében. Így a prófétai Jónáskép ezen a ponton további bizonyítékot szolgáltat arról, hogy Isten nagy sokasága Jehova bosszújának a mindenható Isten nagy napjának

a esatájában való megnyilatkozása előtt kell összegyűjtessék. Ez a munka most folyamatban van.

22 A mindenható Istenhez imátkozva, mondták a tengerészek: „Ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért.” Helyesen akartak eljárni, hogy ne pusztuljanak el, mint a „kecskék”, akik Jehova tanúinak szántsándékos gonosz áldözése miatt pusztulnak el. A hat menedékváros azon gondviselést irányította elő, amelyet Isten a jóakarató emberek érdekében szerzett. (Mózes IV. 35) Csakis azáltal lehetséges ezeknek a jóakarató embereknek továbbra is Jehovához imádkozni s hallgattatik meg imájuk, hogy a gyilkos „kecske”-szervezetet elhagyják, amely szervezet továbbra is Jehova tanúinak a megsemmisítésére törekszik. A tengerészeknek Jehovához való kiáltása a jóakarató emberek imáját szemlélteti, akik Istenhez kiáltanak segítségért. Ez azt mutatja, hogy az emberek előbb el kell hagyniuk az ördög szervezetét s Istenhez és Királyához kell bízniuk, mielőtt a menedékvárosba menekülhetnek.

23 A tengerészek tulajomásul vették, hogy Isten támasztotta a vihart és így szóltak: „Te Jehova, úgy cselekedtél, amint akartad.” Ezek Jehova tetszése szerint kívántak eszekekedni. Így mutatja ki a prófétai kép, hogy Istennek tetszik az embereket bizonyos tapasztalatokon átvezetni, hogy Jehovától várjanak segítséget, valamint hogy Isten azt akarja, hogy az Úr Jonadáboknak is nevezett „más juhai” Jehova tanúival a királyság hirdetésében együttműködjenek, mégha az is megtörténne, hogy ezáltal Jehova tanúinak az élete veszélyeztetve lenne. A „kecskék”-től jövő kegyetlen üldözésre való tekintet nélkül folytatni a bizonyítást az azt jelenti az Úr tanúi számára, hogy az erőszakos rendszabályok veszélyének tessük ki magukat; mindazáltal a „más juhok”, illetve a jóakarató emberek a maradék mellett kell állniuk és alkalom adtán velük közre kell működniük, mégha ez a maradékra még nagyobb veszélyt hozna is. Ezt világosan illusztrálja a próféciának a fentemlített 14. versben feljegyzett része.

24 A tengerészek elhatározták, hogy elöreg tesznek Jónás kívánságának, s ez a valóságban Isten akarata volt. Hasonlóképpen ismerik fel az Úr „más juhai” az Isten akarata esekelésére vonatkozó kiváltságukat: „És felragadták Jónást és bevetették őt a tengerbe, és megszűnt a tenger a hiborgástól.” (Jónás 1: 15) Amidőn a tengerészek Jónást a tengerbe vetették, nem saját ítéleiket hajtották végre rajta, hanem a nekik adott utasítás vagy parancs szerint esekeltek, hogy Jehova akarata történjen szolgálójával. Ehhez hasonlóan Isten most is azt akarja, hogy a Jonadábok Jehova tanúival teljesen együtt működjön, ha ezek veszélyes helyekre mennek a királyságról való bizonyítgató végzet. Közvetlenül Jónásnak a tengerbe való vetése után a vihar elcsendesedett s a tenger nyugodt lett. „És örültek, hogy lecsillapodtak, és a kívánt partra vezette őket.” (107. Zsoltár 36) A jóakarató emberek nagy szorongatásban voltak, mielőtt a mai nyugtalan időkből az Úr kezét megnyilatkozni látták; s amidőn felismerték a Jehova Isten szolgálatára vonatkozó kiváltságukat, hozzáálltak ennek megtevéséhez és a „menedékvárosba”, illetve Isten szervezetébe menekültek. Így örömmel töltötte el őket és azon reménnyel néznek a jövőbe, hogy Jehova őket haragjának Armageddonkor való megnyilatkoztatása idején megkíméli és ápségben örökre az ő seregébe vezeti.

25 Kétségkívül ekkor történt meg először, hogy ezek a tengerészek szenttanul lehettek Isten hatalma megnyilatkozásának. Tudták, hogy egy közönséges hatalom nem képes lecsendesíteni egy heves vihart és tudták

azért, hogy aki ezt a vihart lecsendesítette, csak a mindenható Isten lehetett. „Azok az emberek pedig nagy félelemmel félték Jehovát, és áldozattal áldoztak Jehovának, és fogadalmakat tettek neki.” (Jónás 1: 16) Az általuk bemutatott áldozat szintén hozzátartozott a képhez, s mivel az összhangban volt a Szentírással, az egy állat vérenek az áldozata kellett legyen; mert „véröntés nélkül nincsen bűnbocsánat”. (Zsidók 9: 22) A képek ez a része azt mutatja, hogy aki Istenhez kiált, meghallgatásban részesül, neki fogadalmat tesz és kedves áldozatot mutat be, annak hiány kell Krisztus Jézus kiontott véreben, mert más név nem létezik, mely által meg lehetne menekülni. (Csel. 4: 12) Midőn a tengerészek Jónást a tenger hullámaiban elmeríteli látták, megint a jóakarató embereket szemléltették. Hogy látták volna, amint a hatalmas hal elnyeli, a feljegyzés nem mondja meg. Most pedig térjünk a tényekre, amelyek a beteljesedést mutatják:

26 1918-ban és azóta sok jóakarató ember látta, hogy Jehova tanút hogyan nyeli el a földön a fanatikus emberiség dühöngő hullámai, és ez kétségkívül sok özönvíz embert arra indított, hogy Istenhez forduljon segítségért. A világháború folyamán Jehova sok szolgáját börtönbe vetették igazságtalanul és így a fanatikus uralkodó hatalmak elnyeltek őket; de a jóakarató emberek egy petíciót hordoztak körül, hogy jóállás ellenében a foglyok kiszabadulását eszközöljék ki, s csupán néhány nap alatt 700 000 ember írta alá a petíciót, így juttatván kifejezésre az Úr szolgálói iránti jóakarataikat. Ennek a petíciónak az aláírásával a jóakarató emberek közreműködtek az ellenjelképes Jónás-osztály kiszabadításában, hogy a szolgálatot folytathassák, mégha ez a maradékok veszélyes helyzetbe is juttatta. Amidőn a jóakarató emberek megkísérelték Jehova tanúinak a fogházból való kiszabadítását, a maguk részéről segítséget kerestek e tanúknál. Hasonló volt a helyzet a Gibeoniták esetében is, amidőn ezek Józsuéhoz fordultak segítségért s egy üzenetet intéztek hozzá, mondván: „Ne vond meg kezédet a te szolgálóidtól! Jöjj fel hozzánk hamar, és ments meg minket, és segíts rajtunk!” (Józsué 10: 6) Hogy a Jehova fogságban lévő szolgálói érdekében benyújtott petíciót aláírók tudták vagy sem, ezen esekelésük által mégis azok közönségét és segítségét keresték, akik Istennek szolgálnak.

27 Itt véget ér egy kép a jövődőlésben és egy másik veszi kezletét.

Jónás a pokolban

28 Jónás most egy oly szerepet játszik a prófétai képben, amely különösen Krisztus Jézusra vonatkozik s azokat a hű követőket is szemlélteti, akik a világháború folyamán fogságba vettek. „Jehova pedig egy nagy halat rendelt [angol Biblia. készített], hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel.” (Jónás 2: 1) A héber szó jelentése, melyet az angol Biblia „készített”-nek fordít, „meghatározni, kirendelni vagy odavinni”. Jehova nem teremtett akkor és ott egy nagy halat, amelynek Jónást el kellett nyelni, hanem meghatározott és kirendelt egy orráshat, — amely kétségkívül már régen létezett — és kellő időben a helyszíre vitte; s ez a hal bizonyos szerepet játszott a prófétai képben. Ez azt mutatja, hogy Isten akármilyen teremtményt felhasználhat, hogy feltett szándékát képekben illusztrálja, tekintet nélkül, hogy ez a teremtmény tudatában van annak vagy nincs. Hogy a nagy hal elnyelte Jónást, nem Jehova szolgálójának a megbüntetését végezt történet, hanem annak biztonosságára szolgált. Ha Jónás azt a halat nem használhatta volna, sohase került volna elve a partra. Jézus

resetében a hal a srt személtette, ahonnan őt Jehova Isten feltámasztotta: „Mert a miképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cetthal [egy prédára leselkedő orfáshal] gyomrában, azoképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.“ (Máté 12: 40) Krisztus Jézus követői, a most földön élő maradék esetében a hal Isten gondviselését ábrázolja, mely által a maradék az ő oltalmában bilincsekbe és fogságba került, ahol az ellenség további álnok támadásaival szemben védekezik. Ez a Jelenések 11: 3-11 jövendölésének a beteljesedésében is ki van mutatva. Jézus nem jöhetett volna ki a sírhól és nem juthatott volna az étők birodalmába, ha a mindenható Isten hatalma nem lép közbe érdekében, amiképpen Isten a maga hatalmát arra használta, hogy a halat Jónásnak a partra való szállításán utasítsa. A bilincsekben vagy fogságban tartott maradék sohasem szabadult volna ki és soha többé nem léphetett volna az Isten szolgálatába, ha Isten hatalma és kegyelme nem lép közbe érdekében. Az ellenség Isten népét fogságban tartotta volna, míg annak tagjai elpusztulnak s ez is volt a szándéka. De Isten másként akarta. Isten minden ellenkezés dacára is kiszabadította őket.

20 Jónás három nap és éjjel a hal gyomrában volt, s ez a hal számára éppen elég idő lett volna ahhoz, hogy egy embert megemészen. Jónás megmentésére tehát csodára volt szükség, és Isten megtette ezt a csodát és kinyilatkoztatta a szolgálja iránti isteni kegyelmét. Három napon keresztül a hatalmas hal északkeleti irányba uszott Ninive felé, és Isten akarata szerint partra tette Jónást. Így fejezte ki Isten Jónásnak az ő kegyelmes részvétét és jóságát. Mialatt Jónás ezen a különös úton volt, elegendő ideje volt az elmélkedésre, s Jónás kétségkívül alaposan átgondolta a dolgot. Mialatt Isten maradéka 1918-ban és 1919-ben korlátok között és fogságban volt, elegendő alkalma volt az elmélkedésre, amit meg is tett: „Es könyörge Jónás Jehovának, az ő Istenének a halnak gyomrából.“ (Jónás 2: 2) Amidőn Krisztus Jézus a sírban feküdt, halott volt és nem tudott imádkozni; azért a jövendölésnek ez a része nem Jézusra vonatkozik. Az Krisztus Jézus hí követőire vonatkozik, akik a világháború folyamán bilincsekben és fogságban voltak. Jónáshoz hasonlóan imádkoztak és kiáltottak Istenhez, hogy megint kiszabaduljanak és alkalmat nyerjenek neki szolgálni, és Jehova meghallgatta imájukat. Sok idővel aztán kinyilatkoztatta népe előtt, mily csodálatosan cselekedett velük s őket az ellenséggel, a tenger dühöngő hullámaival szemben megoltalmazta. Korlátozásuk vagy fogvatartásuk azon időszak folyamán kétségkívül oltalmukra szolgált és megmentette őket az ellenség által jövő haláltól.

21 Jehova meghallgatta Jónás imáját és azokat is, akiket Jónás előárnyékolt. „Nyomorúságomban Jehovához kiálték és meghallgatta engem; a seol [más ford. szerint: a pokol] torkából sikolték és meghallád az én szómat.“ (Jónás 2: 3) Ez a jövendölés továbbá azt bizonyítja, hogy az Krisztus Jézusnak a templomhoz jövele után teljesedik, mintán ő megkezdte ott hatalmát mint Jehova képviselője gyakorolni. (Jónás 2: 8) Jehova ezután Siont felépítette Krisztus Jézus, annak feje által; és meghallgatta imájukat: „Mert Jehova felépít Siont, meglátatja magát dicsőségében; odafordul a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem utálja. Irattassék meg ez a következő nemzedékek, és a teremtendő nép dicsőíni fogja Jehovát. Mert alátékintett szentségének magaslatáról, Jehova a mennyből a földre nézett, hogy meghallja a fogoly nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait [a halálra szántakat, Menge]. — 102. Zsoltár 17-21; Elberfeldi ford.

22 Az ellenség azt hitte, hogy Jehova tanui számára a fogság és bebörtönözés a srt fogja jelenteni, amelyből se feltámadás, se pedig szabadság nem létezik. A vallásoskodók mint az ördög legfőbb eszközei összekövészt szöttek Jehova szolgálai elpusztítására, és így halálra lettek szentelve. „fusson előbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak ene fiait!“ (79. Zsoltár 11) Akkor Jehova tanui nem voltak biztosak, hogy valaha is kiszabadulnak, de azt tudták, hogy csak a mindenható Isten kegyelme folytán szabadulhatnak ki. A Sátán vallásoskodóinak, illetve a papoknak és prédikátoroknak a gonoszsága ma ezt illetőleg abban nyilvánul meg, hogy ezeket a hitükért bebörtönzött férfiakat „börtöntölelékeknek“ bélyegezzik. Ezek a lelkészek nagyon jól tudják, hogy ők Jehova szolgálai ellen eskültek és a népet ellenük ingerelték, hogy elpusztítsák őket; s mivel ez a gonosz szándékuk nem sikerült, előnyt akarnak kovácsolni az ő gonosz cselekedetükből, s az ő romlott módszerükhöz híven gyaláztatot zúdítanak ezekre a volt foglyokra s így az ördög eszközeiként cselekszenek, hogy az embereket az Úr üzenete elleni gyűlöletre vezessék, amennyiben gyűlöletre ingerlik azok ellen, akik Isten kegyelme folytán ezt az üzenetet hirdetik. Más szavakkal kifejezve: ezek a vallásoskodók romlott cselekedeteiket saját előnyükre törekszenek kihasználni és azok ellen kijátszani, akik igazságosan cselekedtek. Ezek a dolgok azonban nem nyugtalanítják Jehova tanuit, hanem inkább örömet szerez nekik az Úrban, mivel azt bizonyítják, hogy Krisztus Jézussal összeköttetésben lehetnek és vele szenvedhetnek, amint ő szenvedett. Így Jehova hí tanuinak alkalmuk van behozonyítani, hogy az ördög és vallásos képviselői nagy, leleményes hazugok, s így részük van Isten szent nevének az igazolásában.

23 Jónás mondja: „Meghallgattam hangomat.“ Isten meghallgatta őt, mivel szíve kívánságát mondta ki, hogy ha lehetséges, megint tövénnyelhesen az Úr szolgálatában. Jónás tehát teljesen meg volt győződve, hogy ha valaha megint alkalmat nyer reá, Ninivebe fog menni és Isten parancsa szerint cselekszik. De csak Jehova nagy csodája lehetné Jónás számára, hogy valaha megint Jehova szolgálatának nagy kiváltságát élvezhesse. Hasonlóképpen hallgatta meg Jehova népe kiáltását, amidőn az korlátozást és bebörtönözést szenvedett, mégpedig azért hallgatta meg, mert azok imádsága összhangban volt Isten akaratával: hogy neve az egész földön hirdetve legyen haragjának Armageddonkor való végső kinyilvánítása előtt. Az Úr hí tanui aztán belátták hanyagságukat és törvénytelenységüket, ami abban állott, hogy a nagy ellenállás közepette elmulasztották bátran hirdetni az igazságot. (És. 6: 7) Ugyanezt jelezte előre Jónás imádsága: „Mert mélységbe vetted engem, tenger közepébe, és körül fogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam.“ — Jónás 2: 4.

24 Mialatt a makrancos hullámok átmentek Jónáson, a hal gyomra szolgált Jónásnak menedékkül. Így felismerték Isten korlátok között tartott maradék népének a tagjai is, hogy Istennek irántuk való jósága abban nyilvánult meg, hogy korlátozásukat és bebörtönözésüket megengedte, amíg egy megtévelyodott nép dühöngő hullámai átmozdítanak felettük. Amiből a hatalmas vihar körülöttük dühöngött, mindazáltal Isten nem engedte őket kitérülni az életből.

25 Amidőn Jézus a fán meghalt, felkiáltott: „Én Istenem, miért hagytál el engemet. (Máté 27: 46) Kétségkívül Jónás is ily feltevésben volt: „És én mondtam: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomat!“ (Jónás 2: 5) Jehova szolgálai

osztályát egy ideig hasonló érzések nyugtalanították, amidőn a börtöncellák sötétsége körülvette őket. Minél azáltal Istenben és Krisztus Jézusban bízott és tovább imádkozott. Krisztus Jézus által képviselve, Isten megjelent a templomban, és Isten népe ott közbenjárás helyére és útjára talált. Isten Salamon által hasonló imát mondatott az ő javukra. — Kir. I. 8:46–51.

²⁶ Isten hű szolgálóosztályát előárnyékolván, folytatta Jónás imáját: „Körülvettek engem a vizek lelkeimig, mely ár kerített be engem, hínár szövéddött fejemre. A hegyek alapjáig süllyedtem alá, bezáródtak a föld zárványai felettem örökre! Mindazáltal kiemeltél életemet a mulásból, [Elberfeldi szerint: sírból] oh Jehova, Istenem.” (Jónás 2:6, 7) Ebben erő és meggyőző képét látjuk, hogyan engedte meg az Úr, hogy az ellenség a világháború folyamán Isten „hű szolgáló”-osztályát mélyen megalázza. Emberi hatalom nem lett volna képes feltartoztatni a háború fúriáját vagy az ellenségek kegyetlen eljárását. Isten azonban képes volt megtenni, s „választottaiért” megállást parancsolt annak. (Máté 24:22) Amiképpen Jehova Krisztus Jézust kiszabadította az ellenség kezéből, kitűnta Isten szabadítani népét is a börtönből. Jónásnak itt idézett szavai: „kiemeltél életemet a sírból” kétségkívül akkor hangzottak el, amidőn Jónás már a biztos parton volt, de jóvondulésnéként jegyeztettek fel és azok javára kell beteljesedjenek, akiknek most bepillantás van engedve azokba. Amidőn 1919-ben Jehova szolgálói kiszabadultak, hozzákezdtek Jehova Istennek dicséretet és köszönetet zengeni, még mielőtt hozzáláttak volna a bizonyágtéves munkájának a megkezdéséhez, amely munka 1922-ben kezdett nagyobb méreteket ölteni.

²⁷ Tovább folytatván, mondja a próféta: „Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem Jehováról, és bejutott könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába.” (Jónás 2:8) A „hű szolgáló”-osztály éppennyi imádkozott, hálat adott Istennek és ezt cselekedte továbbra is. Ez az ima nem csupán azt a kívánságot fejezte ki, hogy megszabaduljon a haláltól és képes legyen önző életet folytatni, hanem ez kifejezésre juttatja Isten szolgálójának a kívánságát, hogy élhessen és neki, valamint az ő Királyának szolgálhasson, megőrizhesse Isten iránti ragaszkodását és dicsőíthesse Jehova nevét egész földi pályafutása alatt. A hűségesek naponként folytatják Jehova imádságát és neki hálat adni az irántuk tanúsított kegyelemért és igazságságért, hogy megint szolgálatában tevékenykedhetnek. Akkor felszálltak imáik a magasba és továbbra is a magasba szállnak szent templomába, ahol Krisztus Jézus mint Jehova képviselője elnököl, hűségesei könyörgését meghallgatja, megfelel arra és őket a szolgálatában a helyes úton vezeti. A jóvondulás e része határozottan 1918 és 1919-re utal mint oly időre, amidőn teljesséni kezdett. Ebben az időben lettek feltámasztva a hű apostolok és ekkor lettek az Úrhoz gyűjtve a templomba. Ezután összegyűjtötte hűségeseit az Úr a földön a templomába és ott meghallgatta imáikat.

²⁸ A jóvondulás e részén a hűtlenség vannak ismertelve: „Akik hű hályványokra ügyelnek [hiábavalóságokat, hamis isteneket ábrázoló képeket tisztelnek (Kir. II. 17:15, 16; Jeremiás 10:8)], elhagyják boldogságukat.” (Jónás 2:9) A Menge-fordítás a szöveget következőképp adja vissza: „Akik hiábavaló hályványokra ügyelnek, elhagyják azt, akinél van üdvösségük.” Paralellbiblia szerint: „Akik hamis hiábavalóságokat tisztelnek, elhagyják kegyességüket.” Az elberfeldi ford. így szól: „... elhagyják azt, aki az ő jószáguk.” A „hű és bölcs szolgáló”-osztály következőképpen imádkozik: „Kezre bízom szellememet. Megváltottál engem, Jehova, te igazság.

Istene! Gyűlöltem a hiábavaló hályványokra ügyelőket, és én, én Jehovában bízom. Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek; hiszen megláttad nyomorúságomat és megismerted a háborúságokban lelkeimet, és nem szolgáltattál ki ellenségeimnek, sőt tágas térre állatod lábaimat.” — 31. Zsoltár 6–9.

²⁹ Nem ez a helyzet azok esetében, akik nagyra tartják a „hamis hiábavalóságokat”, mint pl. jellemfejlést, vallásos formáságokat, a jóvondulások értelmére vonatkozó emberi véleményeket, a politikai hatalmaságoktól való félelmet és ezek előtt való megalázkodást azáltal, hogy őket a „felsőbb hatalomnak” tekintik, és ez okból vonakodnak Isten parancsai szerint szolgálni. Hűnekhez tartoznak azok az emberek is, akik továbbra is emberi vezéreket és „választott”-véneket magasztalnak és csak azokat az igazságokat ismerik el, amelyek 1916 előtt lettek feltárva. Mindezek sötétségben vannak és nem nyertek betekintést azokba az igazságokba, amelyeket Jehova az utóbbi években Krisztus Jézus által népe előtt feltárt, s ezért azt sem látják, hogy Jehova Isten és Krisztus Jézus az egyedüli igaz tanítók Isten népe számára. Ezeknek nincs értelmük, hanem továbbra is sötétségben járnak: „Avagy a bölcsesség nem kiált-e, és az értelem nem bocsátja-e ki az ő szavát? ... De aki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált!” — Példab. 8:1, 36.

³⁰ Feltűnő ellentétben azokkal, „akik hiábavaló hályványokra ügyelnek”, mondják a hű tanúbizonyságok Jónáshoz hasonlóan: „De én hálaadó szóval áldozom neked; megadom, amit fogadtam. Jehováé a szabadság.” (Jónás 2:10) Milyen módon áldoznak az Úr e hű tanúi? Nem az előképben bemutatott áldozatokkal, hanem dicséretnek áldozatával, illetve a Jehova nevével és királyságáról vallást tevő ajkuknak gyümölcseivel. (Zsoltár 13:15) Így „visznek igazságban ételáldozatot Jehovának”. (Malakias 3:3) „Dicsőírem az Istennek nevével énekel, és magasztalom hálaadással. És kedvesebb lesz Jehova előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tulajdonnál. Látják ezt a szenvedők [Elberfeldi szerint: szelíd] és örülnek; ti Istent keressék, elevenedjék a ti szívetek! Mert meghallgatja Jehova a szegényeket, és foglyait nem veti meg.” (69. Zsoltár 31–34; 51:15–17) A hű szolgálóosztály fogadalmat tett Isten akaratának a cselekvésére, és Jónáshoz hasonlóan mondja: „Megadom, amit fogadtam.” Jónás számára ez azt jelentette, hogy Ninivébe megy és Ninivé ellen prédikál. Jehova most földön élő hű tanúi számára pedig azt jelenti, hogy többé nem szabad hagyni magukat visszarizsantani Sátán vagy valaki más eszköze által, hanem hogy „a királyság evangéliumának” a prédikálását újult erővel és buzgalommal kell folytatni s „a mi Istenünk hosszútávú napját ki kell hirdessék; s ezt arra való tekintet nélkül meg kell tenniük, hogy tetszik az embereknek vagy sem és Istennek minden ellenségeskedés ellenére is engedelmesséknük kell. A hűségesek tudják: „Az Úrnál van üdvösség” [van Ess szerint] és nem valamely földi diktátornál, amilyenek Németországban és Olaszországban kormányoznak, sem pedig valamely vallásos vagy politikai hiszékenykerítő társaságnál, mint pl. a róm. kat. hierarchia.

³¹ Jónás megmentése az őriáshal gyomrából Jehova Istentől származott s csakis tőle származhatott. Ugyanúgy azok megmentése is, akik Istenhez fordultak, csupán tőle származhatik és senki mástól. „Jehova megszabadítja az elfogottakat.” (110. Zsoltár 7) Ezt az igazságot a nagy sokaságot alkotó „más juthok” előtt is fel kell tárni. Ezek is meg kell tanulják ezt az igazságot és meg is teszik, amint azt a Jel. 7:9, 10. verse ki-

mutatja. Most a jövendölésekben — pl. a Jónás jövendölésében — Jehova kegyelmének és jóságának a megvilágítása igazi örömmel tölti el az Urat szeretők szívét.

„A balgák mondják cselekedetüktel: „Nincs Isten!” Ezért van megírva: „A halga azt mondja szívében: 'Nincs Isten!'” (14. Zsoltár 1) Jónásnak meg lett parancsolva, hogy menjen és a ninivélieknek hirdesse az evangéliumot; s ha Jónás elmulasztja ennek megtövést, akkor Jehova Isten valamely más módon végeztette volna el az evangélium prédikálását. Az evangélium prédikálásáról mondotta Jézus: „Mondom néktek, bogya ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” (Luk. 19:40) A mindenható Isten semmire képes feltartoztatni. (Máté 19:26) Még a hal is kellett engedelmessé tenni az Úrnak és engedelmeskedett is: „És szóla Jehova a halnak, és kivette Jónást a szárazra.” (Jónás 2:11) Ez megint csak azt mutatja, hogy „Jehovától származik a szabadulás”, mégpedig Istenakarata szerint. Tehát rendkívül balga dolog, ha valaki egy más embernek tulajdonítja az átvességet. A Zsoltáros mondja: „Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget [Elberfeldi: szabadítást] Jákóbnak! [akinek az Isten felkentéit előárnyékoló Jónás leszármazottja volt].” (44. zsoltár 3) Jónást Jehova megszabadította a hal gyomrából, s ez előárnyékolja Isten népének 1919 tavaszán történő szabadulását a szolgásgból. Közvetlen azután Jehova tünai munkához láttak a szolgálat megszervezésére és folytatására.

„A ninivéliek bizonyára tudtak róla, hogy Jónást az óriáshal vetette a partra. Bizonyára a tengerpart e lakócai nemesupán tudomással bírtak e tényállásról, hanem nyilván sokat tárgyaltak róla egymással, és Jónás esodálatos megjelenése gyorsan meggyőzte Ninivélakóseit. Ha csak Jónás maga mondotta volna el a történeteket, természetesen sok kétség merült volna fel az emberek gondolatában e felől, és bizonyára sokan „késésnek” kiáltottak volna ki az ő tudósítását. De a vonatkozó tények a feljegyzésben és a prófétai képelt be teljesítő újabbkori események összhangban vannak egymással. A prófétai kép beteljesedésképpen először feltámadott Jézus a sírból, amint arról már megöletése előtt beszélt; és feltámadása által minden kétséget kizáróan be lett bizonyítva prófétai magyarázatának az igazsága. „És imé [amidőn a Jónásnál Nagyobb kijött a földből], nagy földindulás jön; mert az Úrnak angyala beszélván a mennyből, és oda menvén, elhengerítette a követ a sír szájától, és reá állt arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az óriások [akik szenteknek voltak] pedig töle való féltőkben megrettentek, és olyanokká lettek mint a holtak.” — Máté 28:2—4.

„A jövendölés joggal alkalmazható Jehova tanúira, Jézus Krisztus követőire is: „De három és fél nap mulva életnek szelleme adatott Istentől ő beléjük, és lábaikra álltak; és nagy félelem esett azokra, akik őket nézték. És nagy szózatot hallottak az égből, amely ezt mondotta nékik: Jöjjetek fel ide! És felmentek az égbe felhőben; és látták őket ellenségeik.” (Jel. 11:11, 12) Tehát Jónásnak a hal gyomrából való jövele a „ninvélieknek jel” volt. Ezt Jézus szavai világosan bizonyítják. (Luk. 11:30) Jónás ilyenén esodálatos megszabadulása nagyobb nyomatékot kölcsönzött a Jónás által hirdett üzenetnek. Ezzel összhangban tisztelték a ninivéliek Dágot, egy halistent, amit egy az utóbbi években Ninivében folytatott ásatásoknál talált tábla bizonyít. Jónás megjelent Ninivében mint egy a hal gyomrából kiszabadult férfi, s ez a ninivélieket féltégyelvére hálította.

„Jónás jövegszégben kötött ki a Földközi tenger

partján és az Uról azonnal újabb parancsot kapott: „És jön Jehova szava Jónáshoz másodsor is, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd neki azt a beszédet, amit én parancsolok néked.” (Jónás 3:1, 2) Pontosán ehhez a parancshoz hasonlóan kapott megbízást a Pátmos szigeten János [aki ott is ten maralekát példázta]: „És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.” (Jel. 10:11) Ami a maradékot illeti, 1919 őszén kezdte beteljesíteni a jövendölésnek ezt a részét, amidőn az Úr ugyanazon év szeptemberében a Cedar Point-i kongresszuson egy nyilvános előadást tartatott „A szorongatott emberiség reménye” címmel. Ekkor lett először bejelentve a *The Golden Age* (most *Consolation — Vigasz*) című folyóirat kiadása, és ugyanebben az évben iratok lettek széles körben elterjesztve „Most élő milliók sohase fognak meghalni” címmel. Mindazáltal a személyek a földön nem értettek egy meghatározott osztályt, amelyre az említett üzenetet vonatkoztatták volna. Megfigyelendő, hogy akkor a munka az emberek külön osztályára való tekintet nélkül lett megkezdve és tovább folytatva; s ennek okát abban kereshetjük, hogy akkor a nagy sükaság alatt egy alárendelt szellemi osztályt értettek. De az Úr vezetése alatt a bizonyoságtevés hirdetésének a munkája tovább folytatódott. A második — 1922-ben megtartott — Cedar Point-i nemezikői kongresszuson egy rezolúció lett elfogadva és nyilvánosságra hozva és attól az időtől széles körben elterjesztve, amely Sátán szervezetének úgy a politikai, mint vallásos része ellen irányult. Ez a „Ninivé elleni hirdetés” beteljesedésképpen történt.

„Jehova megparancsolta Jónásnak, hogy menjen Ninivébe és prédikáljon e város ellen, amint neki Isten előbb megparancsolta. Sátán és földi uralkodó osztálya minden időben Isten országa ellen harcolt, s azért ha az Úr tanui kivonulnak Isten- és Krisztus királyságának a hirdetésére, az ezzel kapcsolatban felmerülő vitakérdés szükseggé válik egy politikai, mivel a királyságot jelenti he, amely Sátán egész hatalmát megsemmisíti. Ninivé a kiterjedésére nézve nagy város volt és nagy embertömegeknek nyújtott helyet. Annak bukása azért rettenetes pusztulást jelentett volna emberéletben. Jónást ez a tény irgalmasságra ösztönözte, úgy amint Isten irgalmasságot tanusít vele szemben és őt a város nagyságára figyelmeztette? Jónásnak oda kellett menni és ott nem a saját, hanem Jehova üzenetét kellett kihirdetnie. Isten Jónást nem vetette el. A Jónás imájára való feleletképpen Jehova most a nagy irgalmasságában őt abban a nagy kiváltságban akarta részeltetni, hogy megint tevékenykedhessen az Úr szolgálatában. Mit tenne most Jónás? Irgalmasságot tanusítana másokkal, ha erre alkalom kínálkozna? Oly buzgóságot tanusítana, amely azoknak tulajdonsága, akik örömmel engedelmeskednek az Úrnak? Mindent a maga javára szolgálónak tekintene, vagypedig panaszkodna? Mindezekre a kérdésekre feleletet találunk abban, ami ezután következett.

Jónás parancsot kap a szolgálatra

„Jónásnak e ponton való prófétai viselkedéséből kiténik, hogy ez azokon teljesedik, akik magukat az utóbbi években Jehova felszenteltjeinek vallották. Ameddig a körülmények kedvezők, engedelmeskedik egy részük; de ha a helyzet az emberek számára majdnem elviselhetetlen, sokan elesnek. „És felkelt Jónás és elment Ninivébe Jehova szava szerint. Ninivé pedig rendkívül nagy város volt, három napi járó föld.” (Jónás 3:3; Elberfeldi ford.) 1922-ben, amidőn a szent szellem ki-

töltetett és a „hét utolsó szimbolikus csapás” közül az első ki lett töltve a „kereszténység”, az Istennek szentelték szintén felkeltek és munkához láttak 'a királyság ezen evangéliumának' a hirdetésére, amint parancsolva lett. Most pedig világosan láthatjuk, hogy a hirdetett üzenet ugyanannak az üzenetnek felelt meg, amelyet Jónás Ninivében hirdetett. Az *Örtornyot* az Úr gyakran Isten népének a megvilágítására használja fel. Egyik 1921. évi számában ki lett mutatva, hogy a Népszövetség a „fenevad képével” és a „pusztító utálatossággal” azonos. (Jel. 13:14, 15; Máté 24:15) Ezáltal az Úr tanuinak a prédikálása az Asszírnia által előárnyékoft politika és politikusok ellen lett irányítva, akik tehát az ellenjelképes asszírok. 1922-ben a „Kihívás”-című rezolúció nyilvánosan leleplezte a Népszövetséget és feltárta mindazokat a bibliai bizonyítékokat, amelyek annak csődjét előre bejelentették. Amiképpen Ninivé egy nagy kiterjedésű város volt, úgy a „kereszténység” is egy nagyon nagy területet foglal magában, s azért időt és nagyon sok munkát követel, az üzenetet annak rendkívül nagyszámú lakosságához eljuttatni.

46 Jónás nem titokban és észrevétlenül lépett Ninivébe; hiszen a tengeri szörnyeteggel való renkívüli élményének híre megelőzte őt és így egy „jelt” vagy bizonyítékot jelentett a ninivébellek számára, amit tudomásul kellett veyenek és tudomásul is vettek. Hasonlóképpen csodálkoztak rendkívül különösen a vallásoskodók, amidőn Jehova tanúi a börtönből és korlátozásuk alól való kiszabadulásuk után nyilvánosan felléptek és hátran prédikáltak, hiszen a „kereszténység” (illetve a vallásoskodók és politikai és kereskedelmi szövetségeseik) azt gondolták, hogy a föld meg lett tisztítva Jehova tanuinak ezen „pestiséstől”. Mohón nyitották fel szemüket a politikusok, amidőn a nagy napilapokban az Isten üzenetének a hirdetéséről szóló hírdetményeket olvastak, sőt annak bejelentését, hogy ezt az üzenetet olyanok fognak nyilvánosan előadni, akik a börtönből szabadultak ki. A klérus nemcsak meg volt lepődve — 'a nyelvébe harapott!' „Es kezdte Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiálta és mondta: Még negyven nap, és elpusztul Ninivé!” (Jónás 3:4) Amidőn Jónás elérte a sűrűn lakott városrészt, megkezdte a prédikálást. Megfigyelendő, hogy ő sem a rendőrfelügyelőhöz, sem a rendőrökhöz vagy talán a királyhoz nem fordult engedélyért, hogy ott Isten beszűllését a város ellen kihirdethesse, sem nem nyújtotta be beszédét cenzurázás végett a papságnak, hogy ne legyen megsértve a vallásos érzésük. Ő azért volt ott, hogy Isten parancsának engedelmeskedjék, és ebben azokat a buzgó teremtményeket szemléltette, akik Jehova Istennek engedelmeskednek arra való tekintet nélkül, hogy az emberek mit mondanak vagy gondolnak. Bejelentette a ninivébelleknek, hogy a város egy meghatározott idő elteltével elpusztul. Az az üzenet figyelmeztetés volt s könnyen fenyegetésnek is lehetett venni, és az a ninivébellekre természetesen nagy megpróbáltatást jelentett. Megtérjenek, vagypedig befogadják Jónás száját és akadályozzák meg, hogy az ő vallásos érzületüket sértgesse? Ez Jónás számára is nagy megpróbáltatás volt. Hagyja magát visszariasztani és a hirdetéssel felhagyni, vagypedig azt tovább folytassa? Egyáltalán nem szükséges feltételeznünk, hogy az itt említett negyven nap a jövődőlés beteljesedésének szintén hasonló időszakot jelent; sokkal inkább azt kell következtetnünk, hogy egy meghatározott időről van szó. Így az Úr üzenete az ellenképpen is egy meghatározott időt nevez meg, amidőn a „kereszténység” elpusztul, ez az idő pedig Armageddon. A „kereszténységhez” intézett figyelmeztetést különösen a „hét utol-

só csapás” üzenete tartalmazta; mindazáltal csak néhány évvel ezen üzeneteknek a kihirdetése után lett felismerve, hogy ezek az ellenjelképes csapások. A kihirdetett üzenetnek a tulajdonképpeni ereje abban a fényben állott és áll, hogy a Jehova nevében végzett biztonyságtévésnek a befejezése után nyomban a „kereszténység” és Sátán egész szervezetének a megsemmisítése következik.

49 Jónás prédikálása a ninivébellek közül egyesekre benyomást gyakorolt: „A ninivébellek pedig hitték Istentben, és bűjtöt hirdettek, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltöztek.” (Jónás 3:5) Ez a tény világos elítélését jelentette Izraelnek, amely nép elhagyta Isten parancsát és az ördög szolgálatára tért. Az ítélet akkor bekövetkezett Izraelre, és Isten ítélete most is biztosan be fog következni a „kereszténységre”: „Ninivé férfiai az ítéletkor együtt támadnak fel majd e neuzetséggel, és kárhozzatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.” — Luk 11:32.

48 Most pedig Krisztus Jézus, a hatalmas Király, a Jónásnál Nagyobb az ő templomához jött, és a templomsereg kiküldetett a királyság üzenetének a hirdetésére. A „kereszténység” tagjai magukat szellemi izraelitáknak nevezik, de miként előképek, ők is ördög-vallással foglalkoznak. E ponton a ninivébellek, akik megtértek, különösen az Úr „más juhait” ábrázolják, akik a sok nemzetből előjövő és Istennek szolgáló nagy sokaságot alkotják. Az ő hitték és kimenekültek a „kereszténységre” nézve megsemmisítő ítéletet jelent, amiként néhány ninivébellek a hite az izraelitákat bűnösöknek bélyegezte. Ez egy meggyőző „jel” vagy egy erős bizonyíték a „kereszténység” előtt — csak figyelembe akarna venni! Ninivé lakósnai nagyjaiktól fogva kicsinyeikig bűjtöt hirdettek. Ez további bizonyítéka annak, hogy Isten nem ismert el közöttük rang- vagy osztálykülönbséget s ezt semmilyen más néppel sem teszi meg. Hogy a nagy sokasághoz tartozhasson, mindenki — legyen az fejedelem vagy koldus, király vagy rabszolga — meg kell változtassa érzületét és el kell hagyja Sátán szervezetét. Jehova tanúi tapasztalták, hogy az igazság üzenetét nem kedvezőbb átnyújtani a hatalmas uralkodóknak, mint azt a közönséges népek hirdetni. Milyen hatást gyakorol az üzenet az emberekre, amidőn most hirdetve van? Keressük ki a gazdagokat és befolyásosakat és törekedjünk felkelteni érdeklődésüket, vagypedig hirdessük az üzenetet a közönséges népeknek, vagy válogatás nélkül mindenkinék? Kik azok, akik meghallgatják és hisznek?

Tanulmánykérdések

- 11—13. Ismertesd a tényeket, melyek által a 10. versben feljegyzett prófétai helyzet beteljesedett!
14. Mikor és hogyan kezdett beteljesedni a 11. vers?
- 15—17. Utalj a fontos tanulságra, amely Jónás viselkedéséből a helyen és a 12. versben feljegyzett feleletéből adódik!
18. Milyen szolgálatra rendelte ki tanuit Jehova Armageddonnal kapcsolatban? Milyen célból történik ez?
19. Mi tünik ki a tengerészeknek Jónással szembeni viselkedéséből, ami a 13. versben van feljegyezve? Hogyan teljesedik ez?
- 20—24. Magyarázd meg és alkalmazd a 11. verset, mégpedig a) a tényt, hogy a tengerészek Jehovához menekültek (ahelyett, hogy „mindenik a maga Istenéhez” kiáltott volna, amint azt előbb tették); b) hogy azon kívánságuknál, hogy ne vesszenek el ez ember felkért, megsem akartak 'ártatlan vért magukra háritani'; c) hogy felismerték, hogy Jehova küldte a világot, s hogy készek voltak teljesíteni Jónás kívánságát!
25. Hogyan teljesedik a 15. vers?
- 26—28. Mi lett előárnyékolva a képek a 16. versben feljegyzett részben?

29. Hogyan rendelt Jehova egy nagy halat Jónás elnyelésére? Miért történt ez? és milyen tanulságot merít abból most Jehova hű népe? Mit árnyékol elő a 3 nap és 3 éjjel, amelyeket Jónás a hal gyomrában töltött?
- 30-32. Mikor és hogyan teljesedett Jónásnak a 2:2, 3-ban feljegyzett imája?
- 33-35. Ismertesd a helyzetet, amelyet Jónásnak a 2:4, 5-ben feljegyzett tudósítása Árnyékol elő Hasonlítsd össze azzal Máté 27:46-ot és a Kir. I. 8:46-51-ben feljegyzetteket!
- 36, 37. Mutasd ki, hogy Jónás a 2:6, 7-ben feljegyzett kitartó imájában Isten hű szolgálóját Árnyékolta elő; valamint hogy imájában az említett 8. versben feljegyzett tapasztalata további prófétai képe a „hű szolga”-osztálynak!
- 38, 39. Hogyan jellemzik a vonatkozó írásbelyek a tényekkel karöltve az olyan személyeket, akik a 9. versben vannak megjövendölve.
- 40-42. Mutasd ki vonatkozó szövegekkel és azok alkalmazásával, hogy az olyanok viselkedése és cselekvési módja (valamint eredménye), akik a 10. versben vannak megjövendölve, ritkén ellentétben áll azokkal, akikre a 9. vers prófétailag utal!
- 43, 44. Indokold meg, hogy a ninivébellek miért fogadták készséggel a Jónás megmentéséről szóló tudósítást, és milyen értelemben volt ez a megmentés „jel a ninivébellek számára”? Utalj a kép e részének a beteljesedésére vagy alkalmazására!
45. Hogyan teljesedett Jónás 3:1, 2?
46. Hasonlítsd össze a Jónásnak adott parancsot azzal, amelyet ma Jehova tanult kaptak, és mutasd ki a gyors engedelmesség fontosságát és sürgősségét úgy a multban, mint a jelenben!
47. Vázold Jónásnak a 3:3-ban feljegyzett eljárását és utalj a megfelelő tényekre, miáltal a jövendölés e része beteljesedett!
48. Utalj a 4. versben feljegyzett jövendölés beteljesedésére!
- 49, 50. Hasonlítsd össze a ninivébelleknek Isten üzenetével szemben tanúsított viselkedését az izráelitáéval és a „kereszténységével”, amelyet Jézusnak a Luk. 11:32-ben tett kijelentése igazol, és alkalmazd azt ma egy hasonló osztállyal. Mit lehet tehát felismerni a Jónás által előárnyékolottak útján hirdett üzenet célját illetőleg?

(Angol W. 1938 február 1)

Jónás

III. rész

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván Jehova te föléd! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és alázatosan járj Isteneddél!” — Miquéás 6:8.

Jehova tudja változathatatlan szabályait, amelyeket teremtményeinek követniük kell, ha élvezni akarják jólétüket. A fenti szöveg egy kifejezett szabály, amely mindenkire vonatkozik, aki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelte. Jehova szolgálója tehát igazságot kell cselekedjék, a kegyességet vagy irgalmasságot szeretnie kell, másokkal irgalmasságot kell tanúsítson és engedelmes kell legyen Istennel szemben, illetve az Istentől ismertetett előírásokkal összhangban kell járjon. Egyesek azok közül, akik Krisztus-Jézus követésére vállalkoztak, sohasem tanulják meg a fentemlített változathatatlan szabály követését és gyorsan hajófürést szenvednek. Azok azonban, akik végül elnyerik az Úr tetszését, szorgalmasan törekcszenek a fent közölt szabály jelentőségét megismerni s azután ezeket az előírásokat hűségesen teljesíteni. Ez a prófétai kép, amelyben Jónás fontos szerepet játszott, ezt a két osztályt ismerteti és hangsúlyozza, hogy ma igen fontos Jehova parancsaira figyelni. Az igazság pártatlan cselekedetet követel. Az irgalmasság megköveteli a szolgától, hogy örvendjen, ha egy tévelygő megtér és Isten parancsainak a cselekvésére igyekszik. Hogy alázatosan járassunk, szükséges, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk Istennek teremtményeivel kapcsolatos eljárását s azután hűgön törekedjünk minden időben aszerint cselekedni és megunkat minden dologban Jehova Isten akaratával vezetetni.

Hogy az asszírok pártatlan elbánásban részesüljenek, Isten üzenete a királynak is el lett juttatva. Neve azonban nincs ismertelve s ez azt mutatja, hogy a király nem fontos. Az általa játszott szerep azonban fontos. Aki felől jövő bülességre tesz szert, irgalmosan és pártatlanul kell cselekedjék, s ezt az igazságot vésti most Jehova hű szolgáló elméjébe. (Jakab 3:17) „És eljutott a beszéd Ninivé királyához, és felkelt királyi székéből, és levetette magáról királyi ruháját és zsákba öltözött, és a porba állt.” (Jónás 3:6) Istennek a „kereszténységet” fenyegető veszélytől való figyelmeztetése pártatlanul el lett juttatva mindazoknak, akik a világ tanúsításán az első helyet foglalják el, vagyis a vallásos, politikai és pénzügyi elemeknek. A figyel-

meztetés különösen 1922 és 1932 között volt ismertelve, de azóta is minduntalan figyelmeztelve vannak. Ninivé királya megtért, ami az ördögnek bizonyára hosszúságot szerzett és ugyanakkor Jónást is meglepte, aki az izráelitákkal tett tapasztalatai alapján aligha számíthatott arra, hogy a hatalmasok a pogányok közül megtérjenek. A „kereszténység” uralkodó hatalmai ezzel szemben ma nem térnek meg és nem használják arra befolyásukat, hogy az embereket Istenhez térítsék. Amit Ninivé királya tett, azt mutatja, hogy ez volna a helyes út a „kereszténység” számára. De miáltal az uralkodó hatalmak a helytelen utat követik, mégis vannak bizonyos személyek közöttük, akik a helyes utat látják és azon törekcszenek járni.

A király nemcsak megtért, hanem minden néphez egy próklamációt intézett: „És kiáltának és szóltának Ninivében a király és főemberei parancsára, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kostoljanak, ne legoljenek és vizet se igyanak! Ha nem öllözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltanak Istenhez erősen, és térjen meg kiki gonosz útjáról és az erőszakosságból, amely kezükben van! Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búslásától, és nem veszünk el!” — Jónás 3:7-9.

Ha a „kereszténység” uralkodói hasonlóképpen cselekedtek volna, mihelyt meghallották az igazságot, s megtérnek és ezzel összhangban felhívást intéztek volna a néphez, akkor most egészen más állapotok uralkodnának a földön. Nem volna ily nagy nyomorúság és tanácstalanság. De az ördög gondoskodik róla, hogy az összes nemzetek uralkodó tényezői a mindenható Isten nagy napjának a csatájára gyülekezzenek, és ezért nem hallgatnak Isten figyelmeztetésére. Ninivé királyának a cselekedete nagyon elítélte a hűtlen izráelitákat; hiszen ezek Isten szolgálóinak vallották magukat, mégsem tértek meg, amidőn meghallották a figyelmeztetést. Hasonló a helyzet az elhíjjelképes izráeliták, illetve az úgynevezett „keresztény” vallásoskodók között is. Az ítélet 1918 óta folyamatban van, és az összes nemzetek a nagy bíró, Krisztus-Jézus elé gyűjtettek. (Máté 25:

32) A jóakarati emberek olyanok, akik hallanak, megtérnek és az Úrhoz fordulnak. Az ellenjelképes ninivéliek, illetve a nagy sokasághoz tartozók megtérése nyíltan eltéli a „kereszténység” vallásoskodót. Amint az Úr Máté 12 : 42-ben kijelenti, Sába királynője ugyanezt az osztályt ábrázolja: „Délnek királynő asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a föld széléről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét; és imé, nagyobb van itt Salamonnál.”

* Most, amidőn Krisztus Jézus ítélkezik, az egész világon hirdetett figyelmeztetés alapján sokan felismerték, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob a királyság földi képviselői lesznek és így Isten királyi szervezetének a tagjai lesznek. Egyben azt is látják, hogy a hű férfiak természetes utódai, a vallásos zsidók, valamint ellenképeik, a mai vallásoskodók, el lesznek vetve, amint azt Jézus kijelentette: „De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában: Ez ország fiát pedig kivettetek a külső sötétségre: ott lesz sírás és fogaknak csikorgatása.” — Máté 8 : 11, 12.

* Itt a nagy sokaságot megint azok szemléltetik, akik minden óráj felől jönnek össze és az Urat keresik. A vallásos zsidók éppen úgy, mint a mai vallásoskodók, katolikusok és protestánsok, azt állítják mind, hogy ők volnának Isten kedvencei és az a szellemi osztály, amely számot tart arra, hogy Ábrahám és a többi régi hű férfi utódjának tekintsék; és mégis — Jehovával dacolva — továbbra is nyíltan ördögvallást űznek. Eppenezért sohase fognak a királysághoz tartozni.

* Az ítélet ez idején az Úr „más juhait”, (akik a nagy sokaságot alkotják.) meghallgatják az igazságot és Jehova Istenhez fordulnak. A hivatásos vallásoskodók tudomásul veszik a figyelmeztetést a Krisztus Jézus vezetése alatt működő Jehova tanúi szájából, amint az a jóakaratiúknak hirdelve van, és hallják az Úr bejelentését, hogy Ábrahám, Izsák, Jákob és az összes próféták a királyságban lesznek, a vallásoskodók pedig ki lesznek dobva. Ez rendkívül felbosszantja őket, és ezért csikorgatják fogait az Úr tanúi ellen. Az ítélkezés e napján mondja a nagy bíró, Krisztus Jézus ezeknek a képmutatóknak: „Távozzatok el mind tőlem, kik hamiságot cselekesztek! Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor [ti, akik magatokat Isten szövetséges népe szellemi utódainak tekintitek] látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. És jönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és az Isten országában letelepednek.” — Lukács 13 : 27—29.

* Az ítélet Armageddonkor őri el totófokát s ott ér véget, és akkor nem lesz több vallásoskodó, akiket így kellene rosszatni. Eppen ezért a fenti Irászsövegek a jelen időre vonatkoznak, az Armageddon előtti időre. A papságnak ez a féltelmetes korbácsolása most történik, s miután az Úr által megparancsolt bizonyítgtevés befejezést nyert, a vallásoskodók örökre megszűnnek.

* Ninivé királynak a cselekedete nem azt jelenti, hogy a nagy sokaságot alkotók között valamilyen rang vagy osztály-különbség lenne vagy az ország valamelyik magasabb hivatalnok, aki másoknak kihirdetné a tenivalókat. Az üzenet vagy proklamáció az „örökkévalóság Királyától” ered — ezt ábrázolta a király —, akinek a trónja előtt a nagy sokaság áll s akinek az állvasságot tulajdonítaniuk kell. Jehováknak ez az üzenet megmutatja a nagy sokaságnak, hogy mit cselekedjen, illetve hogy meg kell térjenek és az Urat kell keressék. Ebben a képben Ninivé királya oly szerepet játszott,

amelyben Jehovát képviselte, és nyilván éppen ezért lett kihagyva a király neve a prófétai feljegyzésben. A király üzenete egy másik jóvendülésben van feltárva, különösen Sofóniás 2 : 3-ban: „Keressétek Jehovát mindnyájan a föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságosságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok Jehova haragjának napján.”

* A ninivéliek megtérésének őszintesége abból is kitűnik, hogy a bűjtölés még az állatokra is ki lett terjesztve. Ez nem örömműnnap ideje volt számukra, hanem a jozan bűjtölés ideje és mindenkitől meg lett követelve, hogy ezt cselekedje. Amennyiben a király zsákruhába öltözött és minden embertől elállt, képletesen azt mutatta, hogy a nagy sokaságot alkotó emberek először is oly pontra kell jussanak, amidőn gyászolnak és sóhajtoznak, mivel résztvettek Sítán szervezetének a törvénytelenységén és azokban az utálatosságokban is, amelyeket a politikai és vallásos rész gyakorolt s amelyek nagy gyalázatot zúdítottak Jehova és királyának a nevére. Ezek sírnak és jajgatnak e gyalázatos dolgok miatt és Isten meghallgatja kiáltásukat. (Ezéké 9 : 4.) Amidőn Jehova Jónást Ninivébe küldte, nem kísérletezett azon, hogy a ninivéliekből prozelitákat csináljon, hogy aztán zsidókká legyenek és Jónást kövessék. Ellenben megkövetelte a ninivéliektől, hogy tanúsítsanak hitet a Jónás által hozzászokott juttatott üzenetnek és a gonosz újtukról eltérjenek, hogy megmeneküljenek attól a nagy pusztulástól, amelyet a városra szándékozott hozni. Ez azt árnyékolta elő, hogy a jóakarati emberek a „kereszténységben” nem képesek véget vetni a „kereszténység” gonoszágának és erőszakosságának, de mindezek a jóakarati emberek elfordulhatnak tőle és tartozkodhatnak a „tisztátalan” érintésétől, s teljesen Jehova és felkent Királyának az oldalára állhatnak. A király proklamációja így szólt: „Ki tudja? Talán visszatér és megengesztelődik Isten ... és nem veszünk el!” Így kezdték hinni az Úrban.

* Jónás felvilágosította őket, hogy Isten haragszik s ha megtérnek, megszabadulhatnak. Jehova nem kímélte meg Ninivét a későbbi pusztulástól, mindazáltal megkímélte az akkor Ninivében élő megtérő nemzedéket a megsemmisítéstől. Jehova éppennyig nem fogja megkímélni a „kereszténységet” Armageddonkor, sem attól nem fog ekállani, hogy ekkor kifejezésre juttassa ha ragját: azonban a most hozzáfördülő és a nagy sokaságnak egy részét alkotó jóakarati embereket nem engedi elpusztulni akkor, mégpedig azért nem, mivel hallgattak figyelmeztetésére és keresték az igazságosságot és alázatosságot s mivel az ördög-vallásból és a „hazugság monedékából” kimenekültek. — Esaiás 28 : 15, 17.

* Jónás megbízatása, hogy a ninivélieknek prédikáljon, még nem volt teljesen bevégezve, amidőn a ninivéliek közül néhányan megtértek: „Es Isten látta cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz újtukról; és megháta Isten a gonoszt, amelyről megmondotta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.” (Jónás 3:10) A bejelentett negyven napi kegyelemidő még nem járt le. Ez azt mutatja, hogy mielőtt Armageddon előtt a királyság üzenete hirdelve van az embereknek, Jehova a jóakaratiúknak feltárja az utat, hogy kijöhessenek az Úr oldalára állhassanak és a „nagy sokaságot” alkossák. Időrendbe sorolva, megvizsgáljuk tehát ezennel az Istent szeretők javára a „királyság evangéliuma” és a nagy sokaság ismertetésének folyamatát, amely események Jehova irgalmasságát és jóságát nyilatkoztatja ki. Megkezdve 1923-ban akkor egy rezolúció lett szétosztva „Figyelmeztetés”-címmel az egész „kereszténységben”, illetve az ellenjelképes Ninivében, s azután is-

„mertette lett a „juhok“ egy osztálya és azok helyes viselkedése Krisztus legkisebb testvéreivel szemben. (Lásd a *Watchtower* 1923 nov. 1-i számát.) A *Watchtower* 1926 november 15-i számában ismertette, hogy a Sátán szervezetében egy egész sereg fogoly van; de akkor úgy írték, hogy ezek a foglyok egy átkendelt szellemi osztályt alkotnak, s ezért Isten népének a figyelme nem lett helyesen a jóakarató emberek főbb osztályára terelve, akiket a megtérő ninivéliek árnyékoltak elő. 1927-ben a „Szabadságot a népnek“ üzenet lett kihirdetve az — addig az ideig — legnagyobb rádióhálózaton, s ugyanez nyomtatott formában is el lett terjesztve az egész világon. Az az üzenet a jóakarató emberek előtt utalt a Szentírásban lefektetett helyes útra, amelyet követniük kellene; s akkor a nagy sokaság mégsem lett még helyesen ismertetve. 1931-ben meg lett állapítva, hogy a jóakarató emberek a „kereszténységhez“ tartoznak és azok az emberek ők, akik „sahajtoznak és jajgatnak mindazon utálatosságokért, amelyeket a vallásoskodók tiznek“. (Ezékiel 9:4) Hogy az ellenjellekés ninivéliek Jehovához csatlakoztak, felismerhetővé lett, amidőn Isten 1932-ben népe előtt feltárta, hogy az ily nemzsidókat Jonadáb szemléltette, mégpedig amint Jého meghívta Jonadábot a kocsiba való szállásra. Most pedig az ítélet napján az ellenjellekés ninivéliek kezdenek felkelni és a „kereszténység“ vallásoskodóit megvetni, akik magukat Krisztus Jézus követőinek vallják; és az Úr „más juhainak“ a viselkedése nyíltan elítéli a „kereszténységet“.

„Később a ninivéliek és más asszírok megtámadták Isten előképes népét, fogságba vitték őket s ezáltal nagyon meggyalázták Jehova nevét. (83. Zsoltár 9, 10) Ennél a támadásnál Ninivé a „kereszténységet“ ábrázolta, amely most Jehova Isten nevét nyíltan gyalázza és összeesküszik Jehova most földön lévő népének az elpusztítására. Jehova most nyilvánosságra hozza vádját a gonosz tömeg ellen, amint azt Náhúm és Sofóniás próféták megjövendölték. Jónás jövendölése egy egész más időre vonatkozik. Isten figyelmeztet prófétái által a „kereszténység“ ellen irányuló eikövetkezendő haragjára, és erre az időre való tekintettel az emberek menekülésre vannak intve: „Mielőtt szállna a végzés — mint a polyva száll tova az a nap! —, míg rátok nem jön Jehova haragjának napja! — És kinyújtja kezét, és elveszti Asszíriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. És nyájak heverésznek közepette, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hátnak párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a külsőből omladók lézen, mert lefosztatott a cédrus! Imé a vig város, a hárságban lakozó, amely ezt mondta szívében: én vagyok és nincs kívülem más! Milyen pusztasággá lett, vadak tanyájává! Aki át megy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.“ — Sofóniás 2:2, 13—15.

„De térjünk vissza Jónás jövendölésére: Ninivé lakosai, akik akkor Jónás prédikálására megtértek, a nagy sokaságot szemléltették, és öregették halasztotta el akkor Jehova Ninivé elpusztítását. Ez alkalmat nyújtott a megtérőknek az Úr megkeresésére és szolgálatára.

„Jehova 1918 óta visszatartotta a vagy elhalasztotta a „kereszténység“ megsemmisítését; ezt pedig — amint Krisztus Jézus által kijelenti — a „választottakért“ tette. (Máté 24:21, 22) Attól kezdve egészen 1931-ig folytatta az Úr a maradék vagy a választottak összegyűjtését és szolgálatára való előkészítését, s ez utóbb említett időpontban kinyilatkoztatta nekik Jehova, hogy egy „új nevet“ adományozott nekik. A hű „választottak“, vagyis a maradék tagjai már is az új név alatt működtek, mindazáltal az csak 1931-ben lett kinyilatkoztatva előttük. Ez az új név egy „dénárhoz“

(tíz pénzhez) hasonlított, amely napibérként lett kifizetve, és a „dénár“ kifizetése szemlélteti, hogyan lett minden hűségűsnek a szolgálatban ugyanaz az összeg fizetve; az új név. (Máté 20:1—16) A közbeeső években az ellenjellekés ninivéliek, a jóakarató emberek hallgatták az üzenetet és egy jelentékeny részük megtért. 1931-ben ezek a megtérők kinyilatkoztak és mint oly emberek lettek felismerve, akik „sahajtoznak és nyögnek“ és az Úr utasítására átvették a „jelt a homlokukra“, amely jelt a „gyolcsba öltözött és irócskóval felszerelt férfi“ jegyez homlokukra. Az így megjelölt jóakaratók miatt halasztotta Jehova a „kereszténység“ megsemmisítését későbbi időre, s ez azért történik így, hogy az istefélők felvilágosításban részesüljenek, valamit megtuljanak Isten országáról, igazságosságot és alázatosságot keresen és az ítéletnek a „kereszténységen“ Armageddonkor való végrehajtásakor megkíméltesse. Így ki van mutatva, hogy az Úr ezeket az igazságokat népének fokozatosan tárta fel és oly munkát végeztetett el velük, amelyet annakidején nem értettek; és ki van mutatva, hogy Jehova bőszégesen gondoskodott a jóakarató emberek érdekében s a maradéknak köteleességévé tette, hogy az üzenetet közölje a jóakaratókkal. A maradék alkalmat nyert, hogy igazságosságot gyakoroljon embertársaival, akik az igazságot keresik, az igazmasságot szeresse s azt velük éreztesse és Isten parancsaival összhangban engedelmesen járjon el.

Jónás haragja

„A jövendölés most Jónást a zúgolódók szerepében mutatja: „és igen rossznak látszott ez Jónás előtt, és megharagudott.“ (Jónás 4:1) Isten még egy pogány néppel is kegyelmet tanúsított, s ez további bizonyítéka annak, hogy Isten szeretet. Megmutatta Jónásnak, hogyan cselekedett irgalmasságot a pogányokkal. Jónás haragos lett, rosszkedvű és zúgolódott az Úr ellen. Miért haragudott meg Jónás? Jónás nyilván úgy következtetett, hogy ha Ninivének meg lesz engedve a megtérés és fennmaradás, feltételezhető, hogy az a nemzet Izrael ellen hadat fog indítani, és Jónás úgy gondolta, hogy Isten elejét vehette volna az Izrael elleni ily támadásnak, amennyiben akkor és ott megsemmisíti Ninivét. Az észszerű következtetés Jónás haragjának okáról — ezt a következtetést a Szentírás és az események teljesen igazolják — a következő: Jónás csodálatos módon megszabadult a cethal gyomrából. Ő Jehova Isten meghatalmazott prófétája volt a úgy a pogányok, mint az izraeliták előtt mint kiváló személyiség volt ismeretes. Most pedig megjelent a nagy városban és jogosultán kijelentette, hogy Ninivé negyven nap múlva el lesz pusztítva. Ha tehát Isten elmulasztaná Jónást igazolni, a várost negyven napon belül elpusztítván, Jónásnak mint prófétának a hírneve odavész, és Jónás úgy gondolta, hogy e pogány nép léte vagy nemléte nem oly fontos, mint saját személyes hírneve. Jónás nem tudta elszemvedni a megafiztatást, vagy legalább is oly szerepet játszott, miáltal olyanokat árnyékolt elő, akik ily hajlamot tanúsítanak. De ne kritizáljuk Jónást! Ő csupán egy szerepet játszott ebben a prófétai drámában, s a tények a jövendölés beteljesedéseben azt mutatják, hogy önzés és illúzió oka azok viselkedésének, akiket Jónás e helyen szemléltetett. Szem előtt kell tartanunk, hogy Jónás Jehova prófétáinak egyike volt és kétségkívül azon hűbűsök sorához tartozik, akik a zsidókhöz írott levél tizenegyedik részében vannak felsorolva. Ha megértjük, hogy ő egy prófétai szerepet játszott, röktön felismerjük, hogy maga az ember nem fontos. De az általa játszott szerep fon-

tos, mivel az egy később létező osztályt jövendől meg. Ami akkor a Jónás gondolatvilágában végbement, egyáltalán nem fontos. A dolgot prófétai szemszögből kell vizsgálnunk s annak alkalmazását a modern korban megtaláljuk.

"Jónás azután igyekezett felgerjedt haragját igazolni, s ez azt mutatja, hogy egy oly osztályt szemléltet, amely a mostani utolsó napokban hasonlóképpen cselekszik: „És Jehovához könyörgött, mondván: Kérlek, Jehova! Avagy nem ez volt az én mondanom, mikor még hazámban voltam? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkodó.“ — Jónás 4:2.

"E ponton megint csak az Istennek szentelték közötti önzők vannak szemléltetve. Figyeljük meg a prófétai képet beteljesítő eseményeket. 1931-ben Jehova feltárta népe előtt, hogy egy új nevet adott neki, ez pedig „Jehova tanúi“. Ez a „dínár“ kifizetése volt, amelyről Jézus a példázatban beszélt. Azután feltárult, hogy az írószerszámos férfi állal homlokukon elpecsételt emberek a jóakarató emberek, akiket a megtérő minivöbeliek árnyékoltak elő. Amidőn ezek a nagy igazságok ismertté lettek, különösen az új névre és a „dínár“ kiosztására vonatkozólag, nagyon nem tetszett ez a felszentelték között lévő egyes kiválóknak és zúgolodni kezdtek. Az új név azt jelentette, hogy további munka vár elvégzésre s hogy a „kereszténység“ megsemmisítése egy rövid időre még el lesz halasztva, hogy ezt a munkát el lehessen végezni. Az önzők naponta vártak a mennyhemenetire, hogy ott valamely magas állást töltsenek be. Most azonban, mintán kinyilvánult, hogy Armageddon előtt további munkát kell végezni, mégpedig az ellenjelképes asszirok, illetve a politikai és vallásos elemek minden ellenkezésére való tekintet nélkül, egy ily munka nagyon keménynek tűnhetett a büszkék előtt. Mivel arra vágyakoztak, hogy a földről a mennybe vitessenek, amíg az emberek között mint próféták vagy prédikátorok még bizonyos hírnévnek örvendenek, ezek az 1931-ben feltárt igazságok az önzőket nagyon megharagították. Tehát nem Jónást kell hivatkozni, hanem azokat, akik a jövendőbet beteljesítik. 1932-ben kinyilatkoztatta az Úr, hogy a „választott vének“ olyanok, akik a kelletténél többet gondolnak magukról, valamint hogy ezek megvetendők az Úr előtt, mivel választás által, nempedig az Isten szolgálatában tanúsított hűségük alapján „vének“. (Lásd *Az Órtorony* 1932 november 1. és 15-i száma.)

"A „választottvének“ szellemmel elteltek közül sokan nagyon elégedetlenek voltak az igazság feltárása miatt. Nagyon haragosak és elégedetlenek voltak annak bejelentése miatt is, hogy Jéhu meghívta Jonadábot kocsijába, ami azt mutatja, hogy a felkentek egy bizonyos munkát kell végezzenek a Jonadábok érdekében. Ez pedig több munkát és kevesebb tekintélyt jelentett, s így önzésükben és azon törekvésükben, hogy jó hírnévüket az emberek között megtarthatassák, haragosak lettek. Az a gondolat, hogy mint az igazságban fontos személyek hírneve csorbát szenvedhet, nagyon megzavarta és megharagította őket. Ők azt prédikálták, hogy Isten rövidesen megsemmisíti a „kereszténységet“. Sokan 1925-öt hangoztatták ez időpontnak, s amidőn ez a dátum nem teljesítette be várakozásukat, 1932-re tolták ki a dolgot. Eljött 1932 is; de a „kereszténység“ nem lett megsemmisítve, mostpedig fel lott tárva, hogy a „kereszténység“ a jonadábosztály miatt még egy ideig meg lesz kímélve, s ez a büszke „választott vének“ társaságát rendkívül megharagította. Ők a világ számára általában „helyreállítást“ prédikáltak, mind-

azáltal azt várták, hogy ez a munka csak azután lesz elvégezve, ha a bölcsék és fontosak 'fáradalmaiktól' megszabadulnak és a mennyben a boldog nyugalom helyére jutnak. Nem ohajtották, hogy a földön továbbra is fel legyenek használva s nem szívesen látták, hogy a szellemtől szülötteken kívül is bepillantást nyerjen valaki, mielőtt a mennyi osztály elérte lakhelyét a dicsőségben. Körül-belül így szóltak: „A világról az ezeréves korszak folyamán lesz gondoskodva. Miért törődünk mi mostan vele? Nem azt tanultuk, hogy az ily munka mind akkor lesz elvégezve, ha mi már a mennyben leszünk?“. A kinyilatkoztatott igazságok, amelyek azt mutatták, hogy Isten kegyelme a jóakarató emberekre is kiterjed s hogy szolgáló-osztályának alkalmat ad a jó érzelmeik érdekében cselekedni, az önzőket nagyon felbosszantotta. A szemünk előtt lejátszódó tények világosan mutatják, hogy Jónás, amidőn megharagudott, ezeket árnyékolta elő. Ha valaki „nagyon megsértődik“ és csalódik, mivel önző kívánságai csődöt mondtak, úgy gondolja, hogy a halál csak megváltás számára. Jónás ezen a ponton ezt az osztályt ábrázolta; mert ő úgy döntött, hogy jobb lesz meghalni, mint megaláztatásban részesülni: „Most azért Uram, vedd el lelkemet én tülem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem!“ — Jónás 4:3.

"Különösen 1931 óta voltak olyanok Krisztus követői között és még ma is vannak, akik — az ő szavaikkal élve — „vágynak hazamenni“. Vagyis, meg akarnak halni és a mennybe menni, hogy minden nyugtalanságot és vitát elkerüljenek, amelyek a hű szolgálattal járnak. Azonban joggal kérdezhetjük: „Haza mennék ők valaha?“. Jézus mondotta: „De a ki mindvégig állhatatos marad, az üdvözüli“ (Máté 24:13). Ennek az állhatatosságnak tartani kell, amíg Isten országának ez az evangéliuma bizonyosságnak hirdettetik s ez a munka befejezést nyer; s ez idő alatt sok mindent el kell szenvedni. Az önzőknek nem a mindvégig való kitartás a fontos. Ha egy felszenteltre különös kötelesség bízott a királyság érdekeinek a képviselőjében, s ő ellanád és a kínzó tapasztalatok alatt szenvedően felkiált: „O bár már elszóltana Isten! Jobb lesz meghalni, mint valamilyen további munka végzését megkísérlejem“, — akkor ez a gyávaságnak a jele. A gyávaság pedig éppen az ellentéte a bátorságnak, s a bátorság abból a szilárd hitből és bizalomból fakad, hogy az Úr mellette van; azért az ilyet az Úr a legnagyobb megpróbáltatás alatt is megoltalmazza. Aki panaszkodik egy neki kiült kötelezettség miatt, nem bízik meg teljesen az Úrban. Egy hűtör személy teljesen megbízik az Úrban és tovább harcol mindvégig. Az önzés hajtja azokat, akik panaszkodnak és zúgolódnak. Aki önmagáról is megfélemlézik, minden időben örvendezik az Úrban, tekintet nélkül arra, hogy mily nehézek a próbái. Látván, hogy Isten egy napot határozott meg Armageddonra, amely idő alatt alkalmat nyújt az oltalomra, s felismerve, hogy Isten a maradéknak alkalmat ad most a jóakarató embereknek az igazság üzenetét prédikálni, hogy ezek a megmentettek osztályához tartozhassanak, a hűségesek nagy és boldog kiváltságnak tekintik, hogy Istennek szolgálhatnak s ez nagy örömmel tölti el őket. De nem így az önzők. Ezek a saját akaratukat kívánják cselekedni, nem pedig Istenét.

"Hogy Jehova hogyan tekinti a zúgolódókat vagy panaszkodókat azt a Jónáshoz intézett szavai mutatják: „Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-e?“ (Jónás 4:4) Jehova szavai mintegy a következőket jelentik: A jelen kor az öröm ideje s így nincs idő az elégedetlenségre és önzésre. „Azl hiszed joggal haragszol?“ (Allioli szerint). Ezek Jézus szavaihoz hasonlítanak,

amelyeket azokhoz intézett, akik a dinár kiosztásakor zúgolódtak, mivel nem kaptak részt azoknál, akik később jöttek a szállóba. Nekik mondotta Jézus: „Avagy a te szemed azért vezeti munkáját, mint neki tetszik, s akik őt szeretik, mindannyian örvendenek a tény felismerésének és nagy örömeik telik Isten akaratának a cselekvésében. „Mert Mózesnek ezt mondja: 'Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akin nek kegyelmezek.'“ (Róma 9:15). Egyetlen teremtménynek sem áll jogában Jehovát kritizálni, mert ő valakit, akivel jót kíván cselekedni, kegyelemben részesít. Valóban ok az a bosszúságra, ha Isten nem támogatta embereket jóindulással akkor, amikor megkísérelték megállapítani az ellenjeltképes Ninivé megsemmisítésének dátumát, hanem látszólag elhalasztotta az időt, hogy másoknak alkalmat nyújtson az igazság meghallgatására s hogy az Úr oldalára állhassanak? Ez a tulajdonképpeni értelme Isten Jónáshoz intézett szavainak: Indokolt elégedetlen zúgolódásod és haragos lelkiállapotod? Egyáltalán nem. Egy igaz szolgának öröme telik Mestere akaratának a cselekvésében.

22 Amikor Jehova így dorgáló szavakat intézett Jónáshoz, az még lehajoltabb lett: „Majd kiment Jónás a városból, és leült a város keleti része felől, és csinált ott magának hajlékot, és leült az alatt az árnyékba, amíg meglássa, mi lesz a városból?“ (Jónás 4:5) Egy gondolta, hogy ha Ninivé az ő jóvándólése szerint elpusztul, semmi kedve sines ahhoz, hogy halva találják meg a városban; mert ez bemoeskolhatná jó hírnevét; egyesek talán mégiscsak életben maradhatnak. Mindenesetre ő haragos volt, és kiment a városból, csinált magának egy hajlékot, egy időre letelepedett és duzzogott és nehezelt. Jónás itt azon állítólagos Istenkezszenteltek osztályát szemléltette, akik duzzognak, elégedetlenkednek és akadékoskodnak, mert bizonyos dolgok bekövetkezését prédikálták vagy jóvándólték meg és nem teljesedtek be jóvándóléseik; s így letelepednek, hogy kívárlják és meglássák, mi fog történni. Jónás nem vonult egy sátorba, ami örömet szimbolizál, mint az a sátoros ünnepen történt, hanem egy hajlékot készített magának a saját nyugalomra és kényelmére. Eppen így rejtözik el most a Jónás által előárnyékolott osztály úgy szólván egy hajlékba és arra vár, hogy hazavitéssék. Ezek valóban ülősztrájkot rendeznek, s ez további bizonyítéka annak, hogy Isten ellenségei, t. i. az örölg és gonosz augyalai ülősztrájkra csábítanak. Mindazok, akik valóban Isten ellen zúgolódnak, az örölg befolyásának engednek. A kedvetlenek Jónáshoz hasonlóan el akarják kerülni a „nap hevéit“, amely a tényleges szolgálatban mindig érezhető. A kép mutatja, hogyan remélte Jónás, hogy ott ülve végignézheti Ninivének kegyetlen megsemmisülését. Ő egyáltalán nem aggodott a megtérőkért. Eppen így nem törődik ma se az ott előárnyékolott osztály a „más juhok“ vagy jonadábok érdekeivel, akik megtértek és az Úrhoz menekültek; hanem ezek a duzzogók inkább lecsüggesztik kezeiket, leülnek és kényelembe helyezik magukat, amíg Isten megsemmisíti a „kereszténységet“. Oly fontosoknak képzelik magukat, hogy Isten bizonyára nem mulasztja el őket a mennybe vinni s nekik ott a legjobb állásokat adományozni. Az egyáltalán nem lényeges, hogy Jónás tényleg önző volt vagy sem; mert ő ott egy próféta képet alkotott, amely később egy osztályt kellett megvilágitson, akik ugyanúgy viselkednek, amint Jónás az előképben előárnyékolta.

23 Jehova megint csak kegyelemben részesítette Jónást, az ő védelméről gondoskodván: „Jehova Isten pedig egy csodafát rendelt és növesztett Jónás fölé, hogy

árnyékot tartson feje fölött és megszabadítsa őt rosszkedvtől; és Jónás nagy örömmel örvendezett a csodafának.“ (Jónás 4:6; Elberfeldi ford.) Az Úr a képnek a részét kétségkívül korunk felszentelteknek további oktatására szerezte, hogy helyesen cselekedjenek, illetve örömmel cselekedjék Isten akaratát; valamint hogy szeressék az irgalmasságot, másokkal szemben irgalmasan bánjanak s amint Jehova utasítja, engedelmességet kell tanúsítani vele szemben. Most pedig Isten egy csodát tett, amennyiben egy csodafát [más ford. szerint: ricinusosort, tököt] egyetlen éjszaka felnövesztett, mégpedig elég nagyra ahhoz, hogy Jónás kunyhóját beárnyékolja, Jónást a nap melegével szemben megvédelmezze s neki a tartozkodást kellemessé tegye. Ez Jónásnak egy ideig örömet szerzett; hiszen ezáltal a maga számára kapott valamit. Jónás nem álltette az a csodafát, hanem Isten kegyelme engedte neki annak árnyékát és oltalmát élvezni, mégpedig azért cselekedte az Úr, (mint azt egy másik fordítás mondja), „hogy megszabadítsa őt a gonosztól“. (Paralel-Biblia) A képet tovább ki kellett terjeszteni, amennyiben Jónás újabb tapasztalatokon mehetett keresztül, hogy felismerje önzését s az Úr vele szemben tanúsított irgalmassága segítségére legyen elfelejteni szerencsétlen állapotát. Ez előárnyékolja, hogy Jehova nagy türelmet tanúsít a lehangoltakkal, akik szervezetéhez csatlakoznak s minduntalan kegyelmet tanúsít velük; s ha ezt nem tudják értékelni, időt ad nekik, hogy vagy felakasszák magukat, vagy pedig tanuljanak és engedelmességet tanúsítsanak. Néhány hónappal ezelőtt egy férfi, aki éveken keresztül a Társulat hivatalos képviselője volt, fel lett mentve ezen állásától s kétségkívül az Úr tette ki őt. Mindazok azonban, akik állandóan ellenkeznek a Társulat munkájával, tovább kritizálják a Társulatot s annak tisztviselőit és mintegy a következőképpen álltának az elbocsájtott mellé: „Ha tudtátok, hogy ő már régebb óta romlott volt, miért nem fosztottátok meg azonnal állásától?“ A felelet az, hogy mi mindig legszívesebben a Jehova által előírt utat követjük és az Úrra várunk. Egyeseket vissza lehet téríteni téves újrúkról, s azért kell irgalmasságot cselekednünk s várnunk, míg az Úr közhelép, mert az ő bölcsessége tökéletes és mindig kellő időben cselekszik. Ha azonban az illető teljesen lázadónak és az Úr és szervezete ellenségének bizonyul, úgy Isten megteszi a kellő intézkedést eltávolítására. „Jehova kegyelme örökkévaló.“ Ő jóságos a hiálátlanokkal is, hogy alkalmat nyerjenek a helyes út megismerésére, ha akarják.

24 Jehova jóságosan cselekedett Jónással, s ez egy ideig értékelni látszott ezt a jóságot; mert meg van írva: „Jónás pedig nagy örömmel örvendett a csodafának.“ Valamennyi kegyelmet élvezett; a cserje további árnyékot és nyugalmat szerzett, s ez tetszett neki; de nem gondolt arra, hogy mások is örvendének, ha hasonló védelemben és vigasztalásban részesülhetnek. Amikor Jehova megkínélta a megtérő ninivélit, irgalmasságot tanúsított velük szemben és másoknak is alkalmat nyújtott a megtérésre s e másokhoz tartozott Izrael nemzete is. Eppen így tanúsít most nagy irgalmasságot Jehova azokkal, akik a „kereszténységben“ megtérnek és Isten szervezetéhez csatlakoznak s így másoknak is alkalmat nyújt, hogy megváltoztassák érzelüket s ő hozzá meneküljenek. Ezt pedig azért cselekszi, hogy Armageddout egy időre feltartoztatja; s ezzel a lépésükkel az Úrhoz forduló emberek elítélik a „kereszténységet“, mert az nem tér meg. Isten mindig nem pusztítja el a „kereszténységet“, amíg a köztéte lévő megtérőkkel szemben irgalmasságot nem tanúsít. Ez a tény az egész „kereszténységnek“ figyelmesztető

például és segítségül kellene szolgáljon, ami kétségkívül nagyon soknál meg is történe, ha a papság nem segítene az ördögnek az embereknek Istentől való távoltartásában. Izrael vallásoskodóihoz hasonlóan a „kereszténység” vallásoskodói is — mint azt Jézus kijelentette — „gonosz és parázna nemzetiséget” képez, mivel meg nem engedett viszonyt folytatnak az ördög szervezetének más részével s ezt továbbra is fenntartják. Amint azt az izraeliták tették, a „kereszténység” is határozottabb jelt kíván annál, amit a Jónás prédikálása képletezett. A vallásoskodók többet követelnek annak pusztá bebizonyításánál, hogy a jonadábok, az ellenjelképes megtérő ninivéliek Istenhez menekülnek, amiképpen valakit hallanak Istennek a megmentésükre tett kegyelmes gondviseléséről. Mindazáltal Jézus szavai szerint a vallásoskodók nem kapnak más jelt. Jézus szavai tehát sokkal inkább alkalmazhatók a „kereszténység” vallásoskodóira, mint az izraelita vallásoskodókra. „Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem értitek? A gonosz és parázna nemzetiség jelt kíván, de nem adatik neki jelt, csak a Jónás próféta jele. — És ott hagyván őket, eltávozott.” — Máté 16:3, 4; Schlachter.

Amidőn Jézus ezeket a szavakat használta, tanítványait óva intette az akkori papságtól, s éppen így figyelmeztet most is mindenkit korunk papságtól. (Máté 16:6) A „kereszténység” ma más jelt vár annál, amit az Úr azáltal nyújt neki, hogy kiküldi szolgáit vagy tanuit a mennyek országának prédikálására s a Sátán szervezetének az arnageddoni csatában való közeli megsemmisítésére vonatkozó figyelmeztetésre, amiképpen Jónás prédikált a ninivélieknek ezek és az izraeliták érdekében. A prófétai képnek ezen a részén Jónás a lehagultakat és elfeledetleneket, valamint a „kereszténység” vallásoskodóit szemléltette, akikkel szemben Isten nagy türelmet tanúsít s minduntalan elküldi hozzájuk tanuit annak hejlesztésére, hogy a „most élők milliói sohase fognak meghalni” s ezek a milliók olyanok, akik Arnageddon előtt Isten királyságához menekülnek. Ez az egész jelt, amelyet kapnak, s ezt Isten kegyelme nyújtja nekik. Jónás irgalmatlan magatartást nyilvánított ki s ezáltal azt mutatta, hogy elmulasztotta hasznát huzni Istennek irányában tanúsított további kegyelméből. S így Isten tovább intézkedett: „De másnapra férget rendelt Isten hajnal-kültekor, s megszúrta az a tökök [csodafát] s az elszáradt.” (Jónás 4:7) Ez azt jelentette, hogy Jónás többé nem részesült árnyékban. Ugyanolyan pirulát kellett bevenni, amilyet másoknak adott. (Jakab 2:13) A kegyelem csodafátja hamar el lett távolítva. Jónás itt oly szerepet játszott, amelyben azokat árnyékolta elő, akik egykor a királyság várományosai voltak s akiket Isten 1918-ban nem taszított el magától irgalmatlanul, hanem érdekükben — s a választott szolgái érdekében — megrövidítette a nyomorúság napját. A Jónás által előárnyékolott önző osztállyal szemben Isten egy ideig még azután is kegyelmet tanúsított, hogy duzzogni kezdtek, zúgolódtak és kifejezésre juttatták azon kívánságukat, hogy meg akarnak halni és haza akarnak menni a miunynye. Noha ezek már szembehelyezkedtek Jehovával, egy ideig még kegyelmet tanúsított velük. De a kegyelem vagy irgalmasság s napja véget ér úgy a zúgolódókra, mint a „kereszténységre” nézve. Amidőn a csodafa elszáradt, a hűvös kényelemnek és a „békesseges nyugalomnak” is vége lett, s oly dolgokat kellett elfogadni, amelyek nem voltak kellemesek. 1935 Jehova ítéletének újabb megnyilatkozását hozta, amelyet Krisztus Jézus által ismertett. Elddig az ideig a „félíg hűségesekek” azzal a frázissal kérkedtek Isten népének gyű-

lekezete előtt, hogy egy alárendelt szellemi osztályhoz fognak tartozni, ahol majd kikötnek és kényelemben nyugodhatnak. (Az Úr nem nyilatkoztatta ki, hogy egy ilyen osztály létezik.) A duzzogók abban a gondolathoz ringatják magukat, amit számukra az az alárendelt szellemi osztály jelent. Úgy következtetnek, hogy ha nem ütik meg a királyságra megkövetelt mértéket, majd bizonyára helyet kaphatnak a „nagy sokaságnak” nevezett ama alárendelt szellemi osztályban. Ez számukra mintegy biztonsági háló volt, amelybe, mint utolsó menedékké, esni reméltek. Magukat szellemtől szűlttének állítván, úgy következtettek, hogy ha csak részben is hűeknek találhatnák, biztosan helyet kapnak a nagy sokaságban; s azért nyugodtak babéraikban. (Ülősztrajkot vezettek be, kezeiket dörzsölték, könnyen vették a dolgokat s egyesek még ma is így tesznek. Ez az állítólagos szellemi háló azonban 1935-ben eltűnt s könnyen látni lehetett, hogy az csak kitalálás volt. Az Úr feltárta népe előtt, hogy a Szentírás nem hatalmaz fel arra a feltevésre, hogy létezne egy másodrendű, félíg hű szellemi osztály, ellenben kiutattja, hogy a „nagy sokaság” a jonadábokból vagy az Úr „más jubaiból” áll, akiknek földi reménységük van és ugyanolyan hűséget és büszkőséget kell tanúsítaniuk, mint amilyet szellemi osztály mutat. Amidőn tehát az Úr 1935-ben feltárta a nagy sokaság igazi állapotát, elszáradt a csodafa és eltűnt a zúgolódók és „félíg hűek” elől. Megjegyzéreméltó valóság, hogy ezek közül egyesek majdnem közvetlenül a Washingtoni kongresszus után elhagyták az Úr szervezetét. Mintán a csodafa el lett távolítva, a küzdelem here igen nagy lett számukra s azért gyorsan elmenekültek onnan, hogy valahol máshol keressek árnyékokat.

Ninivében kétségkívül nagy hűség lehetett; mert Jeruzsálemhez hasonlóan forró klímája volt. A „kereszténységben” most szintén forró a levegő, s mindazok, akik szimpatizálnak a „kereszténységgel”, szintén érzik a forróságot: „És lőn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendelt Isten, és a nap rátűzött a Jónás fejére, és ő elhagyadt. Kívánta azért magának a halált, és mondta: Jobb halnom, mint élnem!” — Jónás 4:8.

Jónás kitarlott önző magatartásában, s azért Isten megszüntette vele szemben tanúsított kegyelmét, már az előkép tekintetében. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten elégedetlen lett volna hű prófétájával. Jónás csupán lejátszotta szerepét; de a Jónás által előárnyékolott osztály beteljesítette a valóságban. Az ellenjelképben azok tartottak ki önző magatartásukban, akik megültek akkor, amidőn a csodafa által előárnyékolott „szellemi alárendelt osztály” el lett tüntetve. Nemsokára ezután egyesek teljesen az ördög szervezetéhez csatlakoztak, a többiek pedig sorra potyognak el. A nap perzselő hűsége s az azt kísérő tikkasztó szél — Asszírria nyomasztó hűséhez hasonlóan — gyötörte az önzőket, és vége volt a kényelmüknek és nyugalmuknak. Az óra közel van, amidőn dönteniük kell. A tikkasztó hűségben Jónás megkívánt halni. Látta, hogy Ninivé nem pusztult el, s ez a megtérők elismeréseképpen történt. Ezáltal Jónás nagyon meg lett alázva. Ő nem ohajtotta, hogy Ninivé ilyen részvéthet részesüljön, hanem önmaga számára keresett részvétet. Most pedig meg akart halni és az egész dologgal végezni. Jónás itt egészen más volt, mint annakidején a hal gyomrában, amidőn alkalmat kért és remélt, hogy bebizonyíthassa Isten iránti hűségét. Most a nap tikkasztó hűségében a halálért imádkozott csupán azért, mivel önzésében azt kívánta, hogy minden kívánsága szerint történjen s nem úgy lett. Ebben a felszentelték egy osztályt árnyékolta elő, akik mindaddig „boldogok”, amíg minden saját ön-

ző kívánságuk szerint történik, s akik már gyakran követezőképp nyilatkoztak: „Nagyon boldog vagyok, hogy az Úr ily kényelemben, nyugalomban és áldásban részesített.” Mennyire más azonban az Úr öröme azoknál, akik teljesen ragaszkodnak Jehova Istenhez! Ha aztán a kényelem és tisztelet a saját személye részére megszűnik, akkor az önzők el kívánnak távozni a földről, és felkiáltanak: Oh bárcsak oltávozhathán innen s valahol máshol szolgálhatnék az Úrnak! Ők úgy számítanak, hogy ha meghalhatnának, a mennybe jutnának s ott mások fölött uralkodhatnának; ez pedig szép és pontosan a szívük kívánsága szerint lenne. Sokan boldogok, ha tündökölhetnek s ha elismerőleg veregetik vállukat. Milyhelyt azonban valódi harc fejlődik ki, lehangoltak lesznek és elszomolyognak onnan.

12 Isten igaz szolgálója kitart a helyén, ahova állítva lett. Hisz az ígértben és arra támaszkodik, hogy Isten mindent azok javára működtet, akik az Urat szeretik s az ő végzése szerint hívtak el. (Róma 8:28) Az Úrban hiszik és tudja, hogy az Úr csak a helyeset engedi megtörténni. Az Úr öröme azt jelenti, hogy komolyan várja Jehova nevének az igazolását és részt vesz abban, amennyiben minden körülmények között megőrzi Isten előtti tisztaságát és örömmel szemléli, hogyan bizonyítják be mások is Isten iránti hű ragaszkodásukat s ezáltal Sátánt hazugnak helyegeznek. Az Úr örömben az ily hűségesek sokat fáradoznak és szenvednek, és elhatározzák, hogy mindvégig hűen szolgálják Istent és az ő Királyságát, bármilyen történet is. Jónás azonban itt egy egészen más osztályt szemléltet, amelynek tagjai nem találják örömet az Úrban, mivel nem értékelik kellőképpen Jehova neve igazolásának a jelentőségét. Önzően vigyáznak a maguk kényelmére, hírnevére és megbecsülésükre. Nem örvendenek annak, hogy az Úr „más juhait” az Úr nyájába menekülnek s hogy ez Jehova nevének az igazolására szolgál. Ezek a farizeusokra hasonlítanak, akik panaszkodtak és zúgolódtak és Jézusról így szóltak: „Ez bűnösök fogad magához” és akiknek Jézus válaszolt: „E zúgolóitok a farizeusok és írástudók, mondván: Ez bűnösök fogad magához és velük együtt eszik. Ő pedig ezt a példázatot beszélt nekik, mondván: ... És haza menvén, egybekívja barátait és szomszédait, mondván nekik: Örvendezetek velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett volt. Mondom nektek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.” — Lukács 15:2, 3, 6, 7.

13 Krisztus Jézus igaz és hű követői felismerik, hogy a saját tisztesség és az emberek közötti hírnév nem jelentős, azonban Jehova tisztessége és nevének igazolása a legnagyobb fontossággal bír; mert csak azok nyernek életet, akik Jehova nevének az igazolását ismertetik. Ezek nem a maguk tisztességéről gondoskodnak, ha csak Isten helyeslését bírják. Ők nem nagyon tetszenek az embereknek s nem keresik azok tetszését.

14 A jeruzsálemi vallásoskodók panaszkodtak Jézusra, mivel ő örömmel magához fogadott oly embereket, akik bűnösök voltak, de amidőn meghallották a Jézus ajkáról származó kegyetlen szavakat, hozzácsatlakoztak, hogy többet is megtudjanak Istenről és országáról. Hasonló a helyzet ma is. Krisztus Jézus hű követői, a maradék vagy a „hű és bölcs szolga” hirdeti az igazságot a bűnösök előtt, s ezt örömmel teszik, mivel az Isten akarata szerint történik. Az Úr üzenetének hallatára előjönnek a jóakarati emberek minden országból és irányból s az Isten országához vezető út után érdeklődnek, s nemsokára részét alkotják a nagy sokaságnak. Az Úr hű tanúi örömmel fáradoznak, hogy a nagy se-

kaságnak eljuttassák az igazságot, s ezt hűségesen és vígan teszik. A zúgolódók és akadékoskodók korholyák az Úr szolgálói, mert ezek az igazságot a bűnösöknek hirdetik. A farizeusok a valóságban Istenben botránkoztak meg, mivel rajtuk kívül másokkal is kegyelmet tanúsított s mivel így a farizeusok sokkal kisebbnek tűntek fel az emberek előtt. Ők egyedül akarták élvezni Isten kegyelmét.

15 A Jehova szolgálói támadó mostani ellenképeik a a valóságban Istenben botránkoznak meg, mivel Krisztus Jézus által másokkal, t. i. a jóakaratiakkal érzeti kegyelmét. A papság zúgolódik Jehova tanúi ellen és üldözi őket. Akik a „gonosz szolgálóhoz” tartoznak, szintén zúgolódnak Jehova tanúira és üldözik őket. Azon fáradozván, hogy Isten szolgálói meggyalázzák az emberek előtt, mindenféle kegyetlen és gonosz dologot felhoznak ellenük; mindenféle aláváló hazugságot terjesztenek Isten szolgálói ellen, a valóságban azonban Isten és Krisztus Jézus, valamint a királyság ellen harcolnak.

16 Miért támadják ma Isten állítólagos szolgálói azokat, akik hűségesen eljuttatni törekcsenek a királyság üzenetét a néphez, és miért emelnek állítólagos szolgálók közönséges, kifalált és gonosz vádat a hű szolgálók ellen? Főtelezük fel — csak a bizonyíték végett —, hogy a vádlottak az ellenük felhozott vádak mindenikében hibások. Vajjon mérsékelné az valamennyiben is az üzenet értékét? Nem sokkal jobb az, hogy az ember Isten királyságát hirdesse, mint annak ellene álljon? Az Úr valódi és hű szolgálói nem sokat törődnek a saját hírnevükkel s éppen ezért nem is pazarolják arra idejüket, hogy az ellenük kifalált gonosz vádakra feleljenek. Egyes személynek a hírneve nem fontos, mert ennek semmi köze sincs a tulajdonképpeni vitakérdéshez. Egy ember erényeinek a hirdetése csak elhomályosítandó a nagy és fontos vitakérdést. Így az ördög törekszik a figyelmet Istenről emberekre terelni. Természetesen ez nem szolgálhat senkinek méntségül a helytelen eszelekedetre, sem nem használhatja öröggül a gonoszság igazolására: hanem itt csupán azt akarjuk kiemelni, hogy akik Isten szolgálói vádolják, a valóságban Istennek állanak ellen és az Úr ellen harcolnak. Minden szolga a saját urával szemben kell álljon vagy ossék, amint írva van: „Te kiesoda vagy, hogy kárhoztatod a más szogáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.” (Róma 14:4) Az Urat szolgálók közül valakit megtámadni vagy gyalázni s így megkísérelni az ily szolga munkája értékét rongálni, nem jelent kevesebbet, mint Isten szolgálójának a kárhoztatását, Isten ellen való harcot és királyságával való szembeszállást. A törvénytelenek a saját útjukat fogják követni s az lesz a végük, melyet Isten az ördög és szolgálóinak szánt.

17 A vallásos papság és a „gonosz szolga” együtt alkotja a „bűn emberét”, a „pusztulás fiát”, s Jehova kimutatja nekik a Szentírásban, hogy ők az ördög szolgálói, hogy Isten ellen harcolnak és az ördöggel egy fokon állnak és egyazon végük lesz. A „bűn emberének” a törekvései nem fogják késeltetni Isten királyságának az előnyomlását. Jehova Jónás által kihirdettette Nínivé lakócai előtt figyelmeztetését, hogy a vele jóakarattal viseltető és megtérő összes nínivébeliek oltalomban részesüljenek a város pusztulásának idején. Amennyiben most Jehova visszatartja a „kereszténység” elleni ítéletének végrehajtását s tanúi hirdetik a királyság üzenetét és a bosszúállás napját, azt célozza, hogy a jóakarati emberek, legyenek azok politikusok, a kereskedelem emberei vagy közönséges emberek, meghallják az üzenetet, megtérjenek, az ördög szervezetéből

elmeneküljenek s az Úrnál menedéket találjanak. Isten megparancsolja, hogy ez a munka még Armagedden előtt végeztesse el. Aki valamiképpen elleve él e munkának, történjen ez Isten szolgáltságának a támadása által, vagy pedig önzően boszankodik, durcáskodik és vonakodik résztvenni Isten szolgáltságában, ezáltal Istennek áll ellent.

²⁴ A Jehova Isten elleni harag sohasem igazolható: „És monda Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-e a tők [csolafá] miatt? És monda: Méltán haragszom, mindhalálig!” (Jónás 4:9) Jónás felelete Jehova kérdésére — enyhén szólva — lázadó volt, s azért e ponton azokat szemléltette, akik Isten ellen lázadnak s a saját cselekedetüket törekcsenek igazolni. Isten most a világban kegyelmet tanúsít az iránta jóakarattal viseltetőkkel szemben, s munkáját ezek érdekében folytatják hű szolgálói. Az ellentmondók és zúgolódók Isten irgalmassága ellen lázadnak és nagy boszúságról tanuszkodnak. Látják hogyan csatlakoznak mások Jehova szervezetéhez s ők nem juthatnak azokba az állásokba, amelyre már nagyon régen vágyanak. Ezáltal még jobban boszankodnak, és így szólnak: „Igen, méltán haragszunk mindhalálig.” Ezek ellenséges álláspontra helyezkednek Isten földi munkájával szemben s éppenzért kitérnek Isten királyságából. Az Úr Jézus Krisztus angyalai őrzik a templom bejáratát s az Úr parancsára ezek végzik az eltávolítás munkáját: „Az embernek Fia elküldi angyalait, és országából összegyűjtik a botrányosokat mind, és azokat is; akik gonoszúságot cselekszenek, és bevetik őket a tízes kemencébe: ott lesznek sírás és fogcsikorgatás” — Máté 13:41, 42.

²⁵ Akik az Úrhoz hűek és valóban odaadók maradnak és örömiük telik az Isten parancsainak való engedelmeskedésben, amegnyílen aláztosan járnak Istenükkel, elnyerik elismerését és az Úrtól megtiszteltetésben részesülnek; a bűnös emberek szemében azonban nem tűnnek fel tiszteletreméltónak. Jegyezzük meg, hogy Jézus ebben az összefüggésben mondotta azok felől, akik az „Igazság palástja” alatt maradnak és a Királyért harcolnak: „Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában. Akinek fülle van a hallásra, hallja.” — Máté 13:43.

²⁶ Az Úr Jézusnak e szavai most intőül kellene szolgálnon mindazoknak, akik szolgálónak állítják magukat. Ha valamelyik emberek tiszteletére és dícséretére törekszik, biztosan el fog esni. Ha azonban komolyan, éberén és szorgalmasan szolgálunk s munkájukat a királyság érdekeinek az előmozdítására igyekeznek fordítani, amennyiben az Úr házához hűgőságot tanusítanak, elnyerik az Úr tetszését s az ő szemében fénylenek; s ez számukra a legnagyobb fontossággal bír.

²⁷ Az Isten törvényei felől való tudatlanság alapot szolgáltat az ily tudatlanokkal szemben való könyörültre. Az ismeret növeli a felelősséget: „Jehova pedig monda: Te szárod a tőköt [csodafát], amelyért nem fáradtál s amelyet nem neveltél, amely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett.” (Jónás 4:10) Isten a nagy irgalmasságában a csodafát teremtette Jónás számára, hogy a Jónás által szemléltetett osztály megtanulja a másokkal szembeni irgalmasságot. Az Isteni irgalmasságot nem lehet megtanulni valamely teremtmény törekvéséből, hanem az az Isten szeretetéből, az önzetlenség teljes kifejezéséből fakad. Isten 1918-ban joggal megsemmisíthette volna a felszentelteteket; azonban neve érdekében szánalmat tanúsított velük szemben. (Ezék 36:21, 22) Ezek akkor egy bizonyos mértékben tudat-

lanságban voltak Isten feltett szándéka tekintetében. Jehova mindezekkel irgalmasságot tanúsított, s a Jónás által előárnyékoltt rosszkedvűek azt gondolták, hogy valóban gyönyörűséges dolog Isten irgalmát élvezni. De amidőn elérkezett az idő, hogy ők is irgalmasságot tanúsítsanak másokkal szemben, teljesen esődöt mondtak. A hű maradék ezzel szemben hálás Isten iránta tanúsított irgalmaért és örömmel engedelmeskedik parancsainak s irgalmasan hirdeti üzenetét és nevét mind azoknak, akik jóakarattal tanúsítanak Istennek szemben. A maradék tagjai örveleznék azon, hogy Isten megengedte nekik a földön maradni s tanúként működni, és egyáltalán nem aggodalmaskodnak azon, hogy meddig kell még a földön maradniuk s itt az ő munkáját folytatniuk. Számukra Isten akaratának a cselekvése mindennél fontosabb. A csolafa csodafátos felnövése és hirtelen elmulása prófétai bizonyossága Jehova gyors ítéletének, valamint annak Krisztus Jézus, a templomban lévő nagy bíró által való ismertetésének. Az irgalmassággal kegyelmet tanúsít; de minden további irgalom nélkül végre lesz hajtva az Úr ítélete mindazokon, akiknek alkalmuk volt értelmet szerezni s akik az Úr kegyelmét meggyalázták vagy figyelmen kívül hagyták, ellene fordultak s vonakodtak közölni az irgalmasság és vigasz üzenetét az ellenjelképes minősültekkel.

²⁸ Az ember nagy kiváltságát képezi, hogy Isten útját megismerje s azt kövesse, amint az Úr Jézus kijelentette: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (János 17:3) Miként Jónáshoz szolt az elő képből, úgy szolt most is Jehova a Jónás által szemléltetett osztályhoz haragjának idején: „Én pedig ne szájam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenlétszer tízezer emberrel, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és balkezük között, és barom is sok van?” (Jónás 4:11) Mászóval, Jehova így szolt: „Nagy irgalmasságot tanúsítottál azért, hogy Ninivének alkalmat nyujtok a megtérésre; meglicsíttem irgalmasságomat azért, hogy a „kereszténységben” lévő jóakaratu embereket megkímélem és nekik alkalmat nyujtok a megtérésre, mivel egykor teljes tudatlanságban voltak.” Az a tény, hogy Ninivé teljesen pogány volt, nem akadályozta meg Jehovát abban, hogy e várossal irgalmasságot tanúsítson. Ez egy nagyon nagy város volt, s a nép el volt vakítva és tudatlanságban volt tartva s az Izraelnek adott törvényen kívül állott: „Mert a törvény haragot nemz; ahol pedig nincs törvény, ott törvény ellen való cselekedet sinosen.” (Róma 4:15) Mivel az Izraeliták Isten törvényével bírtak, a minivéliekéknél sokkal büntetendőbbek voltak. (Róma 5:13) Hasonlóképpen birtokában volt egy ideig a „kereszténységnek” is Isten ígéje, s mivel azt állítja, hogy azt követi, sokkal büntetésreméltóbb, mint akik tudatlanságban tartottak Isten ígétét illetőleg; most pedig röviddel a „kereszténységnek” a mindenható Isten nagy napja esatájában való megsemmisítése előtt Jehova kiküldi — a Jónás által előárnyékoltt — tanuit a „kereszténység” figyelmeztetésére. Ennek a figyelmeztetésnek egyik legfőbb célja az, hogy a vakságban és tudatlanságban tartottaknak lehetővé tegye a helyes út megismerését, Isten mellé állhassanak s ott általalában részesüljenek. Ez nagy kegyelem velük szemben. Az Úr szolgálataira vállalkozóknak mondja az Úr: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (Máté 5:7) Akik Istentől tanulnak és engedelmeskednek neki, örvele-

(Folytatás a mellékleten)

Éz a III. Rész folytatása és vége!!!

nek az alkalomnak, hogy a jóakarató embereknek a királyság üzenetét hirdethetik s így felvilágosíthatják őket Jehovának a jóakarató emberekkel tanusított irgalmáról. Miként Ninivében százhuszezer ember volt, akik teljesen tudatlanok voltak, így ma is milliók élnek a „kereszténységben“ teljes tudatlanságban az ördög és hivatásos vallásoskodóinak rájuk gyakorolt olvakító befolyása miatt. Isten azt akarja, hogy ezek a tudatlanok alkalmat nyerjenek a felvilágosodásra és a helyes út megtalálására, mielőtt végleges ítélete végre lenne hajtva; s az igazság feltárása által irgalmasságot és kegyelmet tanusít velük. A feljegyzés azt mutatja, hogy Isten az ő irgalmasságában az állatokra is gondolt. Így tanusít Isten kegyelmet még a néma állatokkal is, és Ninivében ezeknek is bűjtölni kellett.

„Jónást már nagyon sokat kritizálták jogtalanul. S gyalázóit különösen a vallásoskodók között találjuk. De semmi alapja nincs Jónás kritizálásának, hiszen látjuk, hogy Jehova őt főképpen arra használta, hogy a Krisztus Jézus állítólagos követői között fennálló állapotokat előárnyékolja. Arra kell gondolnunk, hogy Jónás egyike Isten szent prófétáinak, s ezek a próféták mint hí tanui elismerésében részesültek, mert róluk van megírva: „És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Barákról, Sámsonról, Jektéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról.“ (Zsidók 11:32) Még ez áll az Úr e hí tanúiról: „És mindezek hit által jó bizonyosságot nyertek...“ Jónás Jehova tanúja volt; s ezek a tanúk Jehova mostani tanúinak példaképpen vannak bemutatva, amennyiben megmutatják a helyes követendő utat. — Zsidók 12:1.

„Jónásról semmi további nincs feljegyezve s ez is azt bizonyítja, hogy Jónás jóvendőlése egy prófétai kép, amelyben Jónás különböző időben különböző szerepet játszott; valamint hogy Jehova ezt a képet azok javára szerezte, akiknek alkalmat nyújt megismerésére és szolgálására. Jónás és a tengerészek, a cethal, a ninivéliek és a néma állatok, mindezek lejártszótták a nekik kiosztott szerepet, s a kép kiemeli Jehova Isten és Jézus Krisztus megismerésének és örömteljes szolgálatának nagy fontosságát. Isten igazi maradékának a tagjai, az ő tanui a földön, szeretik az Úr „más juhait“, akik „Jonadáboknak“ nevezetnek, és őket társaknak tekintik és akként kezelik. (122. zsoltár 8, 9) Nagy örömeük telik abban, hogy Jehova hírnökei lehetnek s mint olyanok Isten irgalmasságának és jóságának üzenetét elvihetik a jóakarató embereknek: „Oh Isten, milyen drága a te kegyelmisséged; az embernek fiai a te szárnyaid árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házad bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből. Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.“ (36. zsoltár 8—10) „Hiszen kegyelmed jobb az életnél: ajkaim hadd dicsérjenek téged. Aldanálak érte életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. Mintha zsírral és kővérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged a szám!“ — 63. zsoltár 4—6.

Tanulmánykérdések

1. Kire vonatkozik Miquéás 6:8? Mit jelent ez? és mily összhang áll fenn az itt vázolt jóvendőléssel?

2. Mi van előre bemutatva a Jónás 3:6-ban feljegyzettében? mégpedig a) a kifejezésben: „Jutna a beszéd Ninivé királyához“? b) hogy a király neve nincs ismertetve? c) a király cselekvési módja által, miután tudomást szerzett az üzenetről?
- 3, 4. Mily további intézkedéseket tett a király? Mit váltott ki ez a ninivélieknél, és mi lett belőle számukra? Hasonlítsd össze vele a „kereszténység“ uralkodóinak a cselekvési módját s egy ily utnak a végét!
- 5—8. Mikor és hogyan teljeseznek Jézusnak Máté 8:11, 12 és Lukács 13:27—29-ben feljegyzett szavai?
- 9—11. Utalj ama prófétai tény teljesezésére, hogy a proklamáció a királytól származott s a nép engedelmessé lett, miáltal a ninivéliek azon nemzedéke életben maradt.
12. Sorold fel tényeket, amelyekből a „királyság evangéliuma“ előretörése és a „nagy sokaság“ ismertetése felismerhető!
13. Indokold meg a Sófóniás 2:2, 13—15 Ninivéről szóló feljegyzését! Alkalmazd a prófétai tényeket!
- 14, 15. Mutasd ki, hogy a Jehova figyelmeztetésének Jónás által Ninivébe való eljuttatásáról s annak a ninivélieknek kiváltott hatásáról szóló prófétai kép már beteljesedőfélben volt akkor, amidőn ez ismertetve lett azok előtt, akiknek részük van ennek beteljesedésében!
16. Magyarázd meg a Jónás 4:1-ben feljegyzett tényállást! 17—19. Írd le a képek a Jónás 4:2-ben feljegyzett része beteljesedését!
20. Mily tények mutatják világosan, hogy a Krisztus állítólagos követői némelyike által elfoglalt álláspontnak önzés és gyávaság az alapja?
21. Hogyan tekint Jehova a panaszkodókat és zúgolódókat, amint a 4. vers mutatja?
22. Mily hatása volt Jehova dorgálásának Jónáson, amint az 5. versből kiténik? Hogyan teljeseedik ez?
23. Mutasd ki, hogy a Jehova által Jónás számára szerzett védelem (6. vers) egy további fontos része volt a prófétai képeknek!
- 24, 25. Mire célozott Jehova a megtérő ninivéliek megkímélésével? Alkalmazd ebben az összefüggésben Máté 16:3, 4. versét! Valamint Jónásnak a 7. versből kiténik tapasztalatát!
- 26, 27. Kit szemléltetett Jónás a 8. vers feljegyzése szerint és mennyiben?
28. Annak kimutatására, hogy mit jelent az Úr örömeiben lenni, hasonlítsuk össze az Úr örömeiben lévő cselekvési módját azok eljárásával, akik nem bíriák az Úr örömeit!
- 29—31. Mily jelentősége van a hírnövek és tiszteltek? Mutasd ki, mennyire fontos a pontnak a helyes értelmezés! Magyarázd meg és alkalmazd Lukács 15:2, 3, 6, 7-et.
32. Mutasd ki, vajjon igazolható valamiképpen azok megtámadása és vádolása, akik hűségeen töreksznek ismertetni az emberekkel a királyság üzenetét!
33. Utalj azok igazi természetére és cselekedetük eredetjére, akik ellene állanak a figyelmeztetés hirtelenségi munkájának. Mi a következménye egy ily ellenállásnak?
34. Hogyan teljeseedik a 9. vers?
- 35, 36. Mikor és kire vonatkozik a Máté 13:43-ban feljegyzett biztosíték és figyelmeztetés?
37. Mutasd ki, hogy amidőn Jehova a csodafát teremtette, „hogy megszabadítsa őt (Jónást) rossz kedvtől“, az egy további fontos vonása volt a prófétai képeknek! Mily prófétai jelentősége van a csodafa gyors fel-növésének és hirtelen elmulásának?
38. Igazold Ninivének Jehova által történt megkímélését és Jónás rendre utasítását, mivel ez ellene szegült! Alkalmazd a 11. verset azokra, akiket Jónás ott szemléltetett!
39. Mutasd ki, vajjon igazolt Jónásnak elítélő megkritizálása!
40. Mily jelentősége van annak a körülménynek, hogy a feljegyzés nem mond semmi továbbit Jónásról! Mutasd ki, hogy ez a prófétai kép Isten igaz maradéka érdekében betöltötte azon célját, amiért azt Jehova a nagy kegyelmében szerezte!

(Angol W. 1938 február 15)

